

Arrestnummer C 1 58 / 2022
Repertoriumnummer 2022 / 132
Datum van uitspraak 13 januari 2023
Notitienunder griffie
Notitienunder parket-generaal 2021/PGG/2015 2021/VJ11/1154

Hypothecaire inschrijving

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

2021/PGG/2015 - 2021/VJ11/1154

Not.nr. GE.66.97.000269/16

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en

1. nr. **DE GEMEENTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR,**
met maatschappelijke zetel te
- eiser tot herstel -

tegen

1. nr. (ON
met maatschappelijke zetel te
- beklaagde -

2. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

3. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek

"A. Optrekken of plaatsen van constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning - met verzwarende omstandigheden

Buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het optrekken of plaatsen van een constructie, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de

termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd

namelijk:

(art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, a), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, vóór 1 maart 2018 strafbaar door art. 6.1.1. lid 1, 1°, 2 en 3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

<i>op de percelen gelegen te</i>	<i>kadastraal gekend als</i>	
	<i>kadastraal gekend als</i>	
<i>eigendom van</i>	<i>KBO-nr.</i>	<i>met</i>
<i>maatschappelijke zetel te</i>		<i>en van het Vlaamse</i>
<i>Gewest,</i>		

1.
door betonwanden en palen achter het poortgebouw en naast te hebben geplaatst (OK 1)

Te *in de periode van 1 januari 2016 tot en met 13 april 2016 (OK 1, stukken 2, 64)*
door

2.
door volgende publiciteitsinrichtingen en borden te hebben geplaatst (OK 4):

- *9 dubbelzijdige verlichte uithangs- en publiciteitsborden met diverse afmetingen op de voorgevel van de gebouwen langs*
- *verlichte doosletters op de voorgevel van de gebouwen langs de*
- *2 enkelzijdige verlichte publiciteitsborden op de voorgevel van de gebouwen langs de*
- *12 banieren met bijhorende spots op de voorgevel van de gebouwen langs*
- *een niet-verlicht enkelzijdig uithangbord boven de inrijpoort langs*
- *verlichte en niet-verlichte doosletters op de voorgevel van het gebouw*
- *een enkelzijdig publiciteitsbord op een mobiel voertuig gelegen langs op het perceel, kadastraal gekend als*

Te *in de periode van 1 maart 2016 tot en met 1 juli 2017 (OK 4, stuk 82)*
door

3.

door zeecontainers en bijhorende terrasaanleg, metalen schermen en andere aanhorigheden en constructies bij de zomerbar op het binnenplein te hebben geplaatst (OK 3)

Te _____ in de periode van 13 april 2016 tot en met 10 april 2018 (OK 3, stukken 2, 4)
door

4.

door signalisatie in _____ aan de parking-inrit te hebben geplaatst, waardoor de indruk wordt gewekt dat er een parking voorzien is voor bezoekers, terwijl deze zone enkel voor laad- en losverkeer bestemd is

Te _____ in de periode van 1 januari 2017 tot en met 31 maart 2017 (OK 3, stuk 218, OK 4, stuk 86verso en 87)
door

B. Functioneel samenbrengen van materialen tot constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning - met verzwarende omstandigheden

Buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd, **namelijk:**

(art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, b), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, vóór 1 maart 2018 strafbaar door art. 6.1.1. lid 1, 1°, 2 en 3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

1.

op de percelen gelegen te _____ kadastraal gekend als
en te _____ kadastraal gekend als
eigendom van _____ KBO-nr. _____ met
maatschappelijke zetel te _____ en van het Vlaamse
Gewest,

door de zone van het binnenplein, ingekleurd in het groen op het plan als bijlage gevoegd bij de herstellvordering van _____ van 8 juli 2019 (OK 3 - stuk 228) te hebben aangelegd in betonverharding en het binnenplein te hebben ingericht met onvergunde parkeerplaatsen

(o.a. Langs de kant van _____ en fietsenstallingen die een vlotte doorgang van de brandweerdiensten verhinderen, te hebben geplaatst (OK 3)

Te _____ in de periode van 1 januari 2016 tot en met 10 april 2018 (OK 1, stuk 64, OK 3, stuk 4)
door

2.

op het perceel gelegen te _____ kadastraal gekend als _____ eigendom van _____ KBO-nr. _____ met maatschappelijke zetel te

door het terrein _____ volledig te hebben aangelegd in een verharding die bestaat uit prefabbetonplaten en gestort beton (OK 2)

Te _____ in de periode van 1 januari 2017 tot en met 9 oktober 2017 (OK 2, stuk 3)
door

3.

op de percelen gelegen te _____ kadastraal gekend als _____ kadastraal gekend als _____ eigendom van _____ KBO-nr. _____ met maatschappelijke zetel te _____ en van het Vlaamse Gewest, door een betonnen funderingsvloer achter het poortgebouw en naast het _____ te hebben geplaatst (OK 1)

Te _____ in de periode van 1 januari 2016 tot en met 13 april 2016 (OK 1, stukken 2, 64)
door

Voor wat betreft

Met de omstandigheid dat de in artikel 6.2.1. lid 1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (vóór 1 maart 2018: artikel 6.1.1. lid 1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) vermelde misdrijven onder A.1, A.2, A.3., A4, B.1, B.2 en B.3 gepleegd werd door een instrumenterende ambtenaar, vastgoedmakelaar of een andere persoon die in de uitoefening van zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of verhuurt, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpt en/of opstelt of een persoon die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt, bij de uitoefening van zijn beroep (art. 6.2.1. lid 2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, vóór 1 maart 2018: art. 6.1.1. lid 2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening), namelijk als ontwikkelaar van bouwprojecten voor de tenlasteleggingen A.1,

A.2, A.3., A4, B.1, B.2 en B.3 en als architect
A.1, A.3., A4, B.1, B.2 en B.3”.

voor de tenlasteleggingen

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI, besliste bij vonnis van 30 juni 2021 op tegenspraak als volgt:

“STRAFRECHTELIJK

Ten aanzien van

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.1, A.2 (zoals aangevuld), A.3, A.4, B.1, B.2 en B.3, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een **geldboete van 80.000 euro**, zijnde 10.000 euro vermeerderd met 70 opdecimen.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor **20.000 euro**, zijnde 2.500 euro vermeerderd met 70 opdecimen, van de opgelegde geldboete voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 50 euro.

Ten aanzien van

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.1, A.2 (zoals aangevuld), A.3, A.4, B.1, B.2 en B.3, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een **geldboete van 40.000 euro**, zijnde 5.000 euro vermeerderd met 70 opdecimen, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor **16.000 euro**, zijnde 2.000 euro vermeerderd met 70 opdecimen, van de opgelegde geldboete voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 50 euro.

Ten aanzien van

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.1, A.3, A.4, B.1, B.2 en B.3, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een **geldboete van 16.000 euro**, zijnde 2.000 euro vermeerderd met 70 opdecimen, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor **8.000 euro**, zijnde 1.000 euro vermeerderd met 70 opdecimen, van de opgelegde geldboete voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 50 euro.

Gerechtskosten

Veroordeelt de eerste, de tweede en de derde beklaagde hoofdelijk tot de **gerechtskosten** voor het openbaar ministerie, begroot op 362,64 euro.

HET HERSTEL**– HERSTELVORDERING NR. 1**

Veroordeelt hoofdelijk tot het
uitvoeren van de herstelmaatregel op de percelen aeleaen te
kadastraal bekend (= deel binnenplein
en meer bepaald de hierna
bepaalde **aanpassingswerken**:

1. De resterende betonwanden, palen en betonnen funderingsvloer achter en naast moeten integraal afgebroken en verwijderd worden. Het puin en de afbraakmaterialen moeten van het terrein afgevoerd worden naar een erkende stortplaats. Indien de vergunning uitvoerbaar wordt, kunnen de betonwanden, palen en betonnen vloer die binnen de nieuwbouwconstructie vallen enkel behouden blijven indien dit conform de plannen van die vergunning is.
2. De onvergunde parkeerplaatsen op het binnenplein, o.a. langs de kant van moeten verwijderd worden, inclusief de signalisatie hiervan. Het binnenplein mag niet langer als bovengrondse parkeerplaats gebruikt worden.
3. De zeecontainers en de bijhorende terrasaanleg, metalen schermen en andere aanhorigheden en constructies bij de zomerbar op het binnenplein moeten integraal verwijderd worden.
4. De fietsenstallingen die een vlotte doorgang van de brandweerdiensten verhinderen, moeten verwijderd worden en een nieuwe locatie krijgen in samenspraak met de brandweerdiensten. Er moeten minimum 342 fietsparkeerplaatsen op het terrein aanwezig zijn, waarvan een gedeelte afgesloten en overdekt voor het personeel. Deze voor bezoekers moeten duidelijk zichtbaar zijn, ook voor wie de site niet kent. De nodige signalisatie moet hiervoor worden aangebracht. Deze fietsparkeerplaatsen moeten worden verspreid over de site, zodat in de buurt van elke ingang fietsenstallingen ter beschikking zijn. De fietsenstallingen moeten maximaal op het maaiveld voorzien worden. Als een deel van de stallingen toch ondergronds moet komen, moet dit op een vlot bereikbare locatie (vb. geen steile helling, zo weinig mogelijk conflict met autoverkeer, zo weinig mogelijk deuren passeren, rechtstreeks toegankelijk vanuit het bovenliggende complex,...). De vorm en inplanting van de fietsenstallingen moet worden afgetoetst met het mobiliteitsbedrijf.
5. De circulatie- en evacuatiewegen die noodzakelijk zijn voor de hulpdiensten, staan ingetekend op onderstaand plan. Er zijn geen constructies of parkings toegelaten binnen deze evacuatiewegen. Omwille van het gewicht van ladderwagens en bluswagens, is een verharde ondergrond noodzakelijk. Ter hoogte van de in- en uitrit van de ondergrondse parking is verharding eveneens essentieel. Echter, voor de overige zone is een verharding niet strikt noodzakelijk. De onvergunde betonverharding in de zone in het groen moet integraal worden uitgebroken. Deze

zone moet kwalitatief worden aangelegd en aansluiten bij en geïntegreerd worden in de aanleg met de zone voor openbaar groen of de zone voor wandel- en fietsgebied. Door dit deel te ontharden en groenaanplantingen te voorzien en daartussen zitbankjes, speelelementen, enz., zal dit binnenplein een rustiger en zachter karakter krijgen en kan het een aangename ontmoetingsplek voor bewoners én bezoekers worden, met een verhoging van de woon- en (be)leefkwaliteit tot gevolg.

6. *De uitrit van de parking in _____ mag enkel in nood gebruikt worden, deze mag niet dienen als officiële inrit of uitrit. De signalisatie in _____ aan de parking-inrit moet verwijderd worden.*

*en dit binnen een termijn van **6 maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.*

*Zegt voor recht dat op vordering van de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke beklagde een dwangsom van **150 euro** zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.*

Zegt voor recht dat de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur indien het herstel niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig artikel 6.3.4 61 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, op kosten van de veroordeelden.

- HERSTELVORDERING NR. 2

Stelt vast dat de herstellvordering zonder voorwerp is geworden wat betreft de verwijdering van de banier op het fronton van het middenrisaliet

*Veroordeelt
herstelmaatregel op de percelen aeleaen te*

*hoofdelijk tot het uitvoeren van de
kadastraal bekend
meer bepaald het uitvoeren van*

aanpassingswerken:**Kant**

-Voor wat betreft de banieren kant

•Deze moeten in aantal gereduceerd worden tot de helft, waarbij ze verdeeld worden over de ganse gevelbreedte.

•De "P" van parking moet worden weggelaten op elke banner, aangezien in geen ingang van de ondergrondse parking vergund is, enkel een nooduitgang.

•Alle spots moeten verwijderd worden, zelfs die aan de te behouden banieren. Bij besprekingen met de dienst stedenbouw, dienst monumentenzorg en de projectleider lichtplan is gesteld dat er bij de heraanleg van de straat bijkomende monumentverlichting wordt voorzien om de gevels aan de straatzijde verder uit te lichten op de schaal van het gebouw, waarbij ook de banieren op de gevel zullen aangelicht worden.

De vele afzonderlijke spots die de banieren nu uitlichten, doen visueel afbreuk aan de industriële gevelarchitectuur van de voormalige loods.

-Alle andere verlichte of onverlichte letterboxen, uithangborden e.d. (verlicht uithangbord uithangborden, verlicht logo enz...) zijn te verwijderen, uitgezonderd de historische belettering van boven de inkom.

-De zwarte doosletters met het opschrift kunnen behouden blijven daar deze in verhouding zijn tot de grootte van het totaalproject. Het bijhorende, cirkelvormige logo is daarentegen te grootschalig; dit komt letterlijk tegen de vier belendende ramen en kan niet aanvaard worden. Dit logo moet verkleind worden tot de lettergrootte van het opschrift

-Alle andere verlichte of onverlichte letterboxen, uithangborden e.d. (verlichte logo's enz...) aan de gevel zijn te verwijderen, met uitzondering van het blauw verlichte publiciteitsbord dat aan het poortgebouw bevestigd is en dat de ingang van de ondergrondse parking aanduidt.

-Het mobiel voertuig met enkelzijdig publiciteitspaneel langsheen moet worden verwijderd.

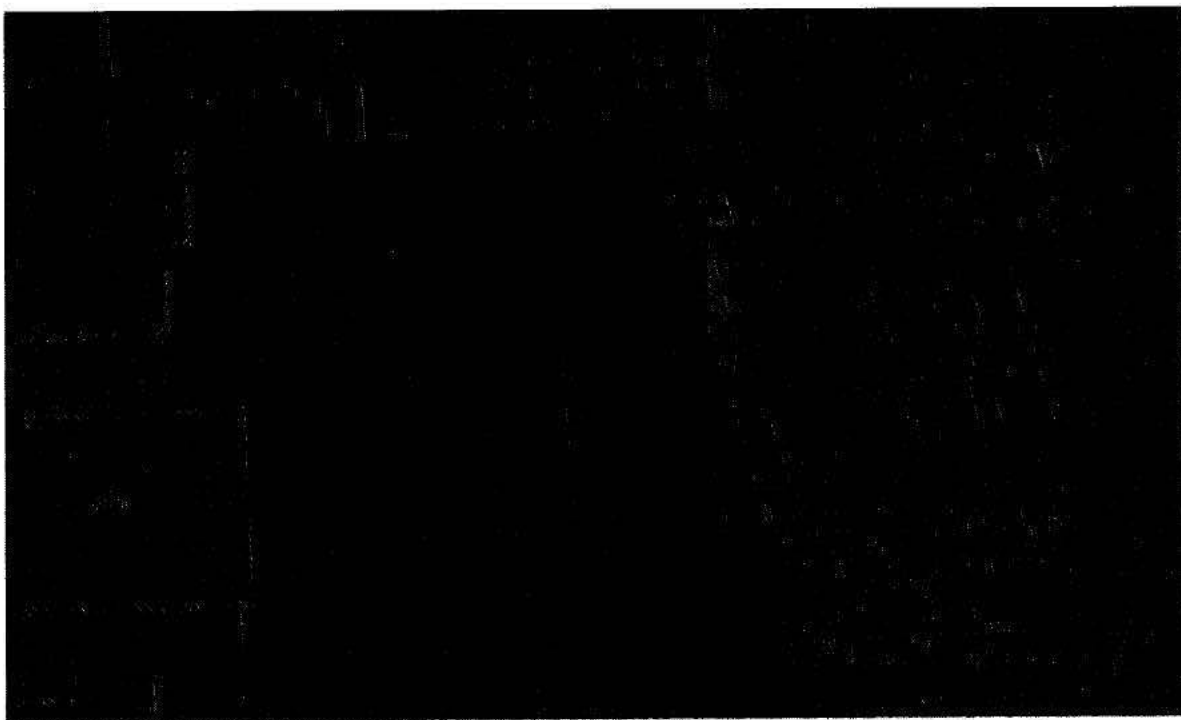
en dit binnen een termijn van 3 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.

Zegt voor recht dat op vordering van de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke beklaagde **een dwangsom van 150 euro** zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Zegt voor recht dat de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur indien het herstel niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig artikel 6.3.4 §1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, op kosten van de veroordeelden.

– HERSTELVORDERING NR. 3

Veroordeelt hoofdelijk tot het
uitvoeren van de herstelmaatregel op de percelen gelegen te
kadastraal bekend meer bepaald het uitvoeren van
aanpassingswerken volgens onderstaand plan:

en mits naleving van de volgende voorwaarden:

A. Vooraleer tot uitvoering van deze aangepaste plein- en straataanleg mag worden overgegaan, moet bovenstaand plan technisch en gedetailleerd worden uitgewerkt door de overtreder, bij voorkeur met medewerking van een ervaren studiebureau, binnen de termijn bepaald onder I.

B. Voor de rioleringen RWA en DWA moet een herberekening gebeuren (zie hieronder bij D t.e.m. H). Na goedkeuring van de herberekening, moet een technisch dossier voorgelegd worden binnen de termijn bepaald onder I. Na goedkeuring van het technisch dossier moet overgegaan worden tot aanpassing en uitvoering binnen de termijn bepaald onder I.

C. Om de wegen en riolering in aanmerking te laten komen voor overdracht naar het openbaar domein dienen alle werken uitgevoerd te worden volgens de technische richtlijnen van Ook herstellingen die moeten aangebracht worden in reeds aangelegde delen dienen aan dezelfde richtlijnen en kwaliteitseisen te voldoen.

D. Voor de riolering RWA moet een herberekening gebeuren, waarbij de bovenvermelde nieuwe aanleg van in rekening wordt gebracht. Enkel als de juiste af te wateren oppervlakte wordt vermeld, kan de dimensionering van de rioleringen correct worden bepaald. Het is hierbij ook belangrijk dat de RWA-afvoer van het winkelcentrum eveneens in rekening wordt gebracht, nu blijkt dat dit gebouw ook afwatert richting en niet naar zoals het oorspronkelijk was opgelegd in de bouwvergunning van het winkelcentrum. De afwatering van het winkelcentrum richting kan enkel gedoogd worden indien de dimensionering van de riolering voldoende groot is.

E. De hierna opgesomde fouten, die tijdens fase 1 werden uitgevoerd m.b.t. riolering RWA, moeten worden opgelost in overleg met

1) aanleg RWA-stelsel R1-R2: deze leiding ligt met onvoldoende dekking — gemiddeld 0,50 m dekking

a. boven de leiding moet over een breedte van 2,5 m mager beton, voorzien van netten, worden aangelegd

b. bij DO zal een camera-inspectie uitsluitsel moeten geven over de staat van de buizen

2) aanleg RWA-stelsel R2-R3: leiding ligt met onvoldoende dekking — varieert van 0,45 m naar 0,78 m

a. boven de leiding moet over een breedte van 2,5 m mager beton, voorzien van netten, worden aangelegd

b. bij DO zal een camera-inspectie uitsluitsel moeten geven over de staat van de buizen

3) uitvoering van de putten

a. bijna alle putten zijn ter plaatse gemetst wegens "plaatsgebrek": de bestaande inspectieputten R1, R2, R3, R4, R5, R6 en R9 moeten worden vervangen door nieuwe putten

b. putten op de DWA-leidingen dienen te worden behandeld met daartoe voorzien middel: dit is vooraf voor te leggen ter goedkeuring

4) aanleg RWA-stelsel R6-R9 en R9-R9a: aanleg leiding met onvoldoende capaciteit

a. uit modellering is gebleken dat diameter 400 onvoldoende is en de nieuwe diameter is voorgesteld op basis van hydraulische modellering. Voorgestelde diameter wordt goedgekeurd, maar dit kan evt. opnieuw wijzigen ten gevolge van de nieuw aan te leveren hydraulische studie bij vermindering van de verharding van

b. Leiding tussen R5 en R6 wijzigt volgens planaanduiding maar er is geen diameter/afstand/helling vermeld

c. Leiding tussen R9 en R9a: te grote helling voor diameter 600

d. Ten gevolge van grotere diameter in R6 moet de inspectieput verlaagd worden: de uitvoering hiervan zal moeten blijken uit de modellering.

5) Streng R9-R10-R11: R10-R11: onvoldoende dekking boven de leiding

6) Alle huisaansluitputjes moeten vermeld worden

F. De DWA-riolering heeft opwaarts ter hoogte van inspectieput A6 een spoelput nodig. Indien die, door het nieuw wegenisontwerp niet meer met regenwater gevoed wordt, dan moet de riolering, volgens de richtlijnen een grotere helling hebben.

G. De DWA-leiding met pompstation in _____ moet nog uitgevoerd worden.

H. De hierna opgesomde fouten, die tijdens fase 1 werden uitgevoerd m.b.t. riolering DWA, moeten worden opgelost in overleg met _____

1) De aansluiting DWA-stelsel op DWA-huisaansluiting _____ kan NIET behouden blijven OMDAT

a. buiten hal 26 zijn ook andere gebouwen aangesloten op dit stelsel. Er moet aangetoond worden op welke plek welk gebouw is aangesloten. Het is aangewezen dat hiervoor de bouwvergunningen van de gebouwen toegevoegd worden

b. nieuwe aansluiting te voorzien vanaf put All naar bestaande put in de zoals op het oorspronkelijk plan

c. Streng A12-All moet worden heraangelegd met helling van put A12 naar put All

d. Sifon tussen R2 en R3 heeft wel een functie voor kruising DWA-leiding boven RWA-leiding voor aansluiting in de straat en kan behouden blijven

2) Streng A7-A6: helling vermelden volgens bestaande uitvoering

3) Put A6: uitgaande leiding is hoger dan toekomstige leiding

4) Streng A7-A14 moet éénparig verlopen, geen hellingsverschillen, dus te voorzien 5 mm/m

5) Alle huisaansluitputjes moeten vermeld worden.

I. Gelet op het feit dat de gebouwen reeds grotendeels in gebruik zijn genomen, is het noodzakelijk dat een kwalitatieve aanpak van de omgevingsaanleg gebeurt. Gelet op het nodige studiewerk dat nog moet uitgevoerd worden, maar eveneens gelet op het talmen van de overtreder mag de termijn hiervoor niet te ruim gezet worden. Het toestaan van een te lange termijn zou enkel de niet-uitvoering van de bevolen herstelmaatregel in de hand werken.

De nieuwe rioleringsstudie en het onderzoek voor de aanpassingen van het reeds uitgevoerde gedeelte, de technische dossiers van de pleinaanleg en de bestekken moeten tegelijkertijd en binnen de twee maanden overgemaakt worden na ontvangst van deze beslissing aan de _____

Hierna volgt één opmerkingenronde waarbij door _____ diensten van de stad zal geadviseerd worden:

_____ en de volgende

Alle gegeven opmerkingen moeten opnieuw worden verwerkt binnen de maand en ter goedkeuring worden voorgelegd aan

*Na de goedkeuring van het herwerkte dossier moet de uitvoering van de aanpassingswerken starten **binnen de zes maanden**, met dien verstande dat de herstelling/aanpassing van de reeds uitgevoerde riolering fase 1 aansluitend moet uitgevoerd worden. De riolering fase 2 moet tegelijk met het plein en worden uitgevoerd.
zal toezicht houden op de uitvoering van de werken.*

*Zegt voor recht dat op vordering van de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke beklaagde een dwangsom van **150 euro** zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.*

Zegt voor recht dat de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur indien het herstel niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, op kosten van de veroordeelden.

BURGERRECHTELIJK

Houdt de burgerlijke belangen voor wat betreft de bewezen verklaarde misdrijven ambtshalve aan.”

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 9 juli 2021 door de beklaagde
- 12 juli 2021 door de beklaagde
- 12 juli 2021 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagden

- 29 juli 2021 door de beklaagde
- 30 juli 2021 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 9 juli 2021 door de raadsman van de beklaagde
- 12 juli 2021 door de raadsman van de beklaagde
- 12 juli 2021 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde
- 12 juli 2021 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde

- 29 juli 2021 door de raadsman van de beklaagde

- 30 juli 2021 door het openbaar ministerie ten aanzien van de beklaagde

1.4 Op de rechtszitting van 1 april 2022 (inleidingszitting) legde het hof bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209*bis*, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van 21 oktober 2022.

De conclusies werden tijdig neergelegd. De raadsman van _____ liet kennen dat enkel de conclusie neergelegd op 10 oktober 2022 geldt en dat deze die neergelegd werd op 7 oktober 2022 mag genegeerd worden. De partijen stelden op de rechtszitting van 21 oktober 2022 dat de op 10 oktober 2022 neergelegde conclusie in het beraad mocht worden gehouden.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 21 oktober 2022 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____
- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat met kantoor te _____
- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat met kantoor te _____
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____ advocaat-generaal,
- de eiser tot herstel in zijn middelen vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te _____

2.1 De verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 30 juni 2021 werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De grievenformulieren werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 De advocaat van de beklaagde _____ duidde in het grievenformulier de procedure (rechten van verdediging, motiveringsplicht, geen antwoord op conclusies), de schuld voor de telastleggingen A1, A2, A3, A4, B1, B2 en B3, de straf en de herstellvordering als nauwkeurige grieven aan. De advocaat van de beklaagde _____ duidde dezelfde grieven aan.

De advocaat van de beklaagde _____ duidde in het grievenformulier de schuld aan de telastleggingen A1, A3, A4, B1, B2 en B3, de straf en de herstellvorderingen 1 en 3 als nauwkeurige grieven aan.

Het openbaar ministerie duidde ten aanzien van de beklaagde
en ten aanzien van de beklaagde telkens de beslissing over de
straf en over de (hoogte van de) dwangsom als nauwkeurige grieven aan.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagden en
en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204
Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de
grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof
vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling
op te werpen.

3. Het hof verwijst naar het feitenoverzicht in het beroepen vonnis, luidend als volgt:

“Tenlasteleggingen A.1, A.3, A.4, B.1 en B.3

Het project maakt deel uit van de voormalige die zich ten
noorden van het centrum aan de binnenkant van bevindt. Het goed is
gelegen in industriegebied binnen het gewestplan KB 14
september 1977.

Op 9 februari 2012 verleende het college van burgemeester en schepenen van
een stedenbouwkundige vergunning voor de herbestemming van de industriële
gebouwen tot winkelproject en parkeergebouw. Dit omvatte onder meer het verharderen
van het binnenplein in klinkers, het voorzien van een aparte in- en uitrit van en naar de
ondergrondse parking en het voorzien van een aantal parkeerplaatsen op het
binnenplein.

Op 10 april 2014 verleende het college van burgemeester en schepenen van
de stedenbouwkundige vergunning betreffende reconversie van deze industriële site
en de wijziging van een bouwaanvraag voor het gedeelte van het
winkelcentrum. In deze vergunning werd onder andere opgenomen dat aan de kant van
in het van de een horecafunctie
diende voorzien te worden. Het voorziene buitenterras op de eerste verdieping werd uit
de vergunning gesloten wegens de korte afstand tot de nabijgelegen te bouwen
appartementen met slaapkamers gericht naar dit gebouw (8 meter). Ook de inrichting
van het binnenplein met bomen, banken, luifel, parkeerplaatsen, fietsenstallingen en
andere mogelijke hindernissen werden uit de vergunning gesloten gelet op de
opgelegde voorwaarden van de brandweer en rekening houdende met de vereisten van
de mobiliteit en de toegankelijkheidsambtenaar.

Op 15 maart 2016 werd na een klacht door de

Op 13 juni 2016 werd vastgesteld dat de bewapeningsnetten en bekisting van de overdekking van de open ruimte voor de doorgang van fietsers en voetgangers verwijderd werden. De betonnen wanden en steunpalen waren wel nog aanwezig.

Uit het proces verbaal van 18 juli 2016 blijkt dat de tweede beklaagde als verantwoordelijke van [redacted] niet inging op een eerste uitnodiging voor verhoor op 11 mei 2016. Hij werd een tweede maal uitgenodigd voor verhoor op 23 mei 2016 maar ook daarop reageerde deze beklaagde niet. Na een derde uitnodiging tot verhoor werd uiteindelijk gereageerd en werd de tweede beklaagde verhoord op 15 juli 2016. Deze uitnodigingen tot verhoor werden gevoegd met stuk 66-68 en blijken telkenmale gericht te zijn aan de strafrechtelijke verantwoordelijke van [redacted].

De tweede beklaagde verklaarde in zijn verhoor van 15 juli 2016 zaakvoerder en strafrechtelijk verantwoordelijke van [redacted] te zijn. [redacted] betreft de opdrachtgever van de werken en is eigenaar van de gronden waarop de werken werden uitgevoerd. De werken begonnen in januari 2016 tot de datum van de stillegging van de werken. De architect betreft [redacted] (derde beklaagde - die tevens gelast werd met het toezicht op de werken). De aannemer die de werken uitvoerde betreft [redacted]. De tweede beklaagde verklaarde de intentie te hebben om een regularisatieaanvraag in te dienen. Indien deze geweigerd zou worden, zouden de herstellingen uitgevoerd worden zoals gevraagd teneinde de inbreuk teniet te doen. Op de vraag wat de beweegredenen waren om te bouwen zonder of in strijd met de vergunning, verklaarde de tweede beklaagde: "Vooreerst dient gemeld dat er geen volumevermeerdering wordt gerealiseerd. De bouwoppervlakte op de verdieping dezelfde blijft zoals in de bouwvergunning. Het nieuwe ontwerp werd voorgelegd aan de naastgelegen bewoners. Het ontwerp werd gewijzigd op basis van ervaringen met de feestzaal op de site, genaamd [redacted] waarbij in het nieuwe ontwerp gekozen werd voor een auditief en visueel scherm ten opzichte van de naastgelegen bewoners in plaats van in het vroegere ontwerp van het terras en de uitgang onmiddellijk gelegen waren aan de slaapkamers van de naastgelegen bewoners. Gezien de vele kleine wijzigingen aan het winkelcentrum en het feit dat deze horecafunctie onderdeel uitmaakte van de bouwaanvraag, werd gewacht om dit gewijzigd ontwerp in te dienen samen met de genoemde wijzigingen. Dit wordt volgende week, zoals reeds eerder gemeld, gedaan".

Op 26 januari 2017 weigerde het college van burgemeester en schepenen de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning van 20 september 2016 waarbij onder andere de inrichting van het plein met auto- en fietsenparking, het plaatsen van containers voor een pop-up horeca en aanliggende terraszone werd aangevraagd. Er was opnieuw een negatief brandweeradvies voor de inrichting van het binnenplein. De parkeerplaatsen voor [redacted] (alwaar de directeurswoning is gevestigd) en de inplanting van de fietsenstalling werd niet aanvaardbaar geacht.

Op 31 januari 2017 werd vastgesteld dat gestart werd met de afbraak van de betonwanden. Op 28 juni 2017 werd vastgesteld dat er geen nieuwe werken aan de half gesloopte muur werden uitaevoerd, wel werden parkeerplaatsen aangeduid op het plein ter hoogte van

Op 9 oktober 2017 werd vastgesteld dat ondanks het ontbreken van een door
goedgekeurd technisch dossier, het
terrein volledig aangelegd werd. Hiervoor werd een afzonderlijk proces-verbaal opgesteld en op 6 december 2017 overgemaakt aan het parket.

Ook op 19 oktober 2017 weigerde het college van burgemeester en schepenen de nieuwe stedenbouwkundige vergunning betreffende de reconversie van gebouwen tot winkels aangevuld met leisure, diensten en horeca met integratie van een publieke ruimte en ondergronds parkeren. Er werd vastgesteld dat de vergunning van 2016 hiermee hernomen werd. De aanvraag werd opnieuw geweigerd omwille van een ongunstig advies van de brandweer en bezwaren van het mobiliteitsbedrijf. Tegen deze weigering werd beroep aangetekend bij de deputatie die besliste dat er enkel een vergunning kan worden verleend voor
Beklaagden verzaakten immers aan de andere aspecten van de aanvraag.

Met brief van 9 januari 2018 liet
aan het parket weten dat de toestand nog steeds niet geregulariseerd is en nieuwe contacten of afspraken tussen de beklagden met de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur uitbleven.

Op 10 april 2018 werd vastgesteld dat het binnenplein volledig in betonverharding was aangelegd en ingericht werd met parkeerplaatsen, fietsenstalling, banken enz. Er werd tevens vastgesteld dat er zeecontainers op het binnenplein werden geplaatst dewelke dienstig waren voor de inrichting van een café. Bepaalde delen van het plein werden als terraszone gebruikt. Er werden tevens metalen schermen geplaatst. In het desbetreffende proces-verbaal wordt verwezen naar de stedenbouwkundige vergunning van 10 april 2014 waarbij reeds de inrichting van het binnenplein met bomen, banken, luifel, parkeerplaatsen, fietsenstallingen en alle andere mogelijke hindernissen werd uitgesloten gelet op de opgelegde voorwaarde van de brandweer en de vereisten voor Mobiliteit en de Toegankelijkheidsambtenaar. Ook op 26 januari 2017 weigerde het college van burgemeester en schepenen de stedenbouwkundige vergunning betreffende de reconversie van de industriële site
en wijziging van de bouwaanvraag deel winkelcentrum en wijziging horeca. De aanvraag betrof onder andere de inrichting van het plein met auto- en fietsenparking, het plaatsen van containers voor een pop-up horeca en aanliggende terraszones. Het voorzien van containers voor pop-up horeca verzwaart het programma van de site en bovendien zullen deze geplaatst worden op een centrale locatie op het plein waardoor deze beeldbepalend zijn en ook het functioneren van het plein in te grote mate domineren.

De desbetreffende vergunningsbeslissingen werden aan het dossier gevoegd alsook foto's van de vaststellingen.

Met kantschrift van 8 juni 2018 verzocht het parket de politie over te gaan tot verhoor van de strafrechtelijke verantwoordelijke van [redacted] betreffende deze vastgestelde inbreuken. Uit het proces-verbaal van 27 september 2018 blijkt dat de politie tot tweemaal toe een uitnodiging voor verhoor verstuurde naar de eerste beklagde maar dat daarop geen reactie werd ontvangen.

De derde beklagde schreef in een eigen getypte verklaring de architect te zijn en de werken uitgevoerd te hebben in opdracht van [redacted]. Wat betreft de containers stelde hij "Containers op het plein: zijn bedoeld als pop-up, zijn opgenomen geweest in diverse bouwaanvragen, maar steeds zonder duidelijke motivatie geweigerd".

Op 18 november 2018 werd de derde beklagde als verdachte verhoord. Hij verwees in zijn verhoor naar zijn zelf getypte verklaring. Hij verklaarde daarin de architect te zijn die aangesteld werd door de eerste beklagde. Op de vraag of hij nog iets toe te voegen had, antwoordde hij "rechtzetting van de overtreding is reeds meermaals opgenomen in wijziging bouwaanvraag maar wordt steeds geweigerd. Wordt momenteel behandeld door Raad voor Vergunningsbetwistingen tegen beslissing van de Bestendige Deputatie van [redacted]".

De aannemer [redacted] verklaarde op 20 juni 2019 als onderaannemer te zijn aangesteld door de eerste en de tweede beklagde en te hebben uitgevoerd wat door hen werd gevraagd. Het is volgens hem niet aan hem om te verifiëren of de vergunning van het project in orde is. Hij stelde verder niks te verklaren te hebben.

Op 8 juli 2019 maakte de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering op waarop positief advies door de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering van 23 augustus 2019 werd verleend.

In een e-mail van 22 oktober 2019 bevestigde [redacted] aan het parket dat de signalisatie aangebracht werd in januari 2017 omdat op dat ogenblik klachten daaromtrent ontvangen werden. Foto's betreffende deze vaststellingen werden gevoegd met stuk 86 en 87 onder OK 3.

Tenlastelegging A.2 (publiciteitspanelen OK 4)

Op 25 april 2018 stelde controleur [redacted] een proces-verbaal op lastens de eerste en de tweede beklagde wegens vastgestelde inbreuken langs [redacted] door het plaatsen van verschillende banieren en publiciteitsborden op de voorgevel van de gebouwen verwijzend naar activiteiten die in [redacted]

de gebouwen plaatsvinden. Meer bepaald werd vastgesteld dat de volgende publiciteitsinrichtingen geplaatst werden zonder de nodige vergunningen:

- 9 dubbelzijdige verlichte uitgang- en publiciteitsborden met diverse afmetingen;
 - verlichte doosletters
 - twee enkelzijdige verlichte publiciteitsborden;
 - twaalf banieren en bijhorende spots kant
 - een niet-verlicht enkelzijdig uithangbord boven de inrijpoort langs
 - verlichte en niet-verlichte doosletters kant
 - een LED-bord aan op een mobiel voertuig met dynamische beelden.
- Een fotodossier van deze vaststellingen werd aan het dossier gevoegd.

Met kantschrift van 8 juni 2018 verzocht het parket de politie over te gaan tot verhoor van de strafrechtelijk verantwoordelijke van de tweede beklagde betreffende deze vastgestelde inbreuken. In het proces-verbaal van 27 september 2018 meldt de politie dat zij tot tweemaal toe een uitnodiging met de vragenlijst aan de eerste beklagde hebben overgemaakt maar daarop geen reactie te hebben ontvangen. Het kantschrift werd dienvolgens onuitgevoerd teruggestuurd.

De derde beklagde verklaarde in een eigen getypte verklaring niet de architect te zijn voor deze publiciteitsborden, enkel de publiciteitsborden op eigen terrein (en niet langs de openbare weg) behoorden tot zijn opdracht.

Op 20 mei 2019 werd een herstelmaatregel goedgekeurd door de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur waarin de uitvoering van aanpassingswerken werd gevorderd. De Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering verleende hierop op 12 juli 2019 een positief advies (herstelvordering 2 OK4). Op 22 oktober 2019 verstuurde namens een e-mail naar het parket met de melding dat een groot deel van het gevorderde herstel wat betreft deze inbreuken uitgevoerd werd (stuk 81 OK4).

Tenlastelegging B.2

Op 2 december 2011 werd een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning ingediend voor de herbestemming van industriële gebouwen op tot winkelproject en parkeergebouw De aangevraagde werken maken deel uit van de realisatie van de verkaveling, waarin lasten opgenomen zijn ter realisatie van het openbaar domein (wegenis en groen). Zo werd de uitvoering van en aan deze stedenbouwkundige vergunning gekoppeld. De vergunning werd op 9 februari 2012 door het college van burgemeester en schepenen verleend mits het naleven van bijzondere voorwaarden en het uitvoeren volgens de lasten uit de verkavelingsvergunning, herhaald in de stedenbouwkundige vergunning. Zo werd als last opgenomen dat voorafgaand aan de aanleg van wegenis en riolering een technisch

dossier moet worden inaediend bij

*Op dit technisch dossier kunnen
bijkomende technische opmerkingen voor aanpassingen
formuleren. De werken kunnen niet starten zonder goedgekeurd technisch dossier.*

*Met brief van 18 oktober 2016 wordt de eerste beklagde door de
aangemaand om het ingediende dossier aan te
passen aan de geformuleerde opmerkingen. Daarbij werd deze beklagde erop
gewezen dat wat betreft het deel van de verkavelingsvergunning niet
gevolgd werd.*

*Per brief van 24 januari 2017 werd de eerste beklagde door de
Dienst Wegen, Bruggen en Waterlopen op de hoogte gebracht van een aanzienlijk
aantal opmerkingen op het aangepaste voorstel. Bijkomend wordt meegedeeld dat de
plannen steeds wijzigen en dat er delen reeds uitgevoerd zijn zonder toestemming. De
goedkeuring werd niet gegeven.*

*Met brief van 7 augustus 2017 werd opnieuw door de Dienst
Wegen, Bruggen en Waterlopen aangeschreven met vragen en opmerkingen op het
aangepaste technisch dossier. Er werd meegedeeld dat er geen goedgekeurd technisch
dossier is. Ook toen werd de eerste beklagde al op de hoogte gebracht dat voor het
deel de verkavelingsvergunning niet gevolgd werd. Met mail van 4
oktober 2017 van de Dienst Wegen, Bruggen en Waterlopen werd bij de bouwheer
gepolst wanneer een aangepast dossier zal worden ingediend. Betrokkene werd
gewezen op de gevolgen van de niet-conforme toestand van de riolering.*

*Op 9 oktober 2017 stelt de bevoegde controleur vast dat de zone intussen
volledig werd aangelegd en afgewerkt. Het plein werd aangelegd met
prefabbetonplaten van 2 op 2 m en plaatselijk met zones waar gras werd aangelegd.
Restzones tussen de prefabplaten en gebouwen of eerder aangelegde verharding werd
aangestort met beton. Er is geen spoor van onder de verharding aanwezige riolering.
Evenmin is er een spoor van eerder nog aanwezige oude treinsporen die als industrieel
erfgoed geïntegreerd zouden worden in de aanleg. Er zijn ook geen bomen voorzien in
de groenzones.*

*Uit het proces-verbaal van blijkt dat hij de tweede
bklagde telefonisch confronteerde met deze vaststellingen. De tweede beklagde zei
toen dat de uitvoering slechts tijdelijk is en met de tijd wel zou aangepast worden aan
een goedgekeurd technisch dossier. De "tijdelijke aanleg" gebeurde volgens de tweede
bklagde omdat hij de gebruikers van de omliggende gebouwen niet nog
langer over het braakliggende terrein kon laten lopen. Hij deelde mee dat hij de mening
toegedaan was geen inbreuken te hebben gepleegd.*

stelde hierop op 9 oktober 2017 een proces-verbaal op betreffende deze vastgestelde inbreuk meer bepaald: "Er werd vastgesteld dat ondanks het ontbreken van een door de dienst Wegen, Bruggen en Waterlopen van goedgekeurd technisch dossier, het terrein volledig aangelegd werd". Deze werken zijn volgens de hoofdcontroleur strijdig met de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 9 februari 2012.

Een fotodossier van deze vaststellingen werd aan het dossier (OK 2 stuk 6-10) gevoegd alsook de bijhorende administratieve stukken en de aan de beklaagden overgemaakte aanmaningen d.d. 24 januari 2017 (stuk 30), d.d. 7 augustus 2017, per e-mail van 4 oktober 2017. De eerste en de tweede beklagde blijken daarop niet te hebben gereageerd.

Met kantschrift van 12 december 2017 verzocht het openbaar ministerie over te gaan tot verhoor van de tweede beklagde als gedelegeerd bestuurder van de eerste beklagde. In het proces-verbaal van 26 maart 2018 vermeldt de politie dat zij telefonisch contact opnam met de tweede beklagde waarbij afgesproken werd om de gestelde vragen in het kantschrift door te mailen. Op 19 december 2017 werden deze vragen doorgestuurd naar het e-mailadres van de tweede beklagde waarop deze beklagde reageerde met een andere vraag die hij voor de politie had. De politie stelde aan de hand daarvan vast dat de beklagde zeker kennis had genomen van de gestelde onderzoeksvragen. Aangezien er evenwel geen verdere antwoorden per e-mail werden ontvangen, werd de tweede beklagde tweemaal schriftelijk op het adres van de maatschappelijke zetel van de eerste beklagde uitgenodigd voor verhoor. De eerste en de tweede beklagde reageerden daarop niet.

Op 15 december 2017 werd een aanvraag tot stedenbouwkundig vergunning ingediend.

Op 18 november 2018 maakte de derde beklagde een eigen getypte verklaring aan de politie over waarin hij enkel stelt: "er is geen overtreding; huidige verharding is er gekomen om de terreinen van op een veilige manier te kunnen betreden...is een tijdelijke verharding, en dit is ook te zien aan het materiaal (Stelconplaten = betonnen rijplaten)."

Op 20 mei 2019 maakte de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering op. Daarin wordt het uitvoeren van aanpassingswerken gevorderd volgens het bijgevoegd plan en mits naleving van meerdere voorwaarden (stuk 101, 102, 103 OK 2). De uitvoering van deze aanpassingswerken binnen een termijn van 6 maanden werd gevorderd alsook een dwangsom van 150 euro (herstellvordering 3 OK 2).

De Raad motiveert daarbij dat de geviseerde handelingen niet kunnen worden aanvaard nu deze visueel-vormelijk hinderlijk zijn en onaanvaardbaar zijn binnen de onmiddellijke omgeving en afbreuk doen aan de cultuurhistorische aspecten: "het

dossier wijst uit dat thans, naar de vermoedelijke overtreder verklaart tijdelijk, is aangelegd met prefabbetonplaten, zones volgestort met beton en een aantal graszones. De site is opgenomen in de inventaris bouwkundig erfgoed. In tegenstelling tot wat was voorzien in de verkavelingsvergunning van 11 maart 2010 en de stedenbouwkundige vergunning van 9 februari 2012 zijn de oude treinsporen die als industrieel erfgoed zouden worden geïntegreerd in de aanleg niet langer aanwezig en werden de voorziene bomen niet aangeplant”.

4. Over de schuld overwoog de eerste rechter het volgende:

“– TENLASTELEGGING A.1

Onder deze tenlastelegging A.1 worden de eerste, de tweede en derde beklagde als mededaders vervolgd voor het plaatsen van betonwanden en palen achter het poortgebouw en naast zonder (vergunning). De ten laste gelegde periode betreft de periode van 1 januari 2016 tot en met 13 april 2016.

Ten aanzien van de eerste en de tweede beklagde

Zowel de eerste als de tweede beklagde betwisten deze tenlastelegging. Zij argumenteren dat het poortgebouw reeds in een licht andere vorm vergund was en dat de uitgevoerde werken niets meer zijn dan de uitbreiding van een muurtje dat eerder vergund werd als een akoestisch en visueel scherm voor de patio.

Naar het oordeel van de rechtbank zijn de feiten van deze tenlastelegging wel degelijk bewezen in hoofde van de eerste en de tweede beklagde, gelet op de inhoud van de diverse stukken van het strafdossier en het onderzoek ter terechtzitting. Uit deze stukken blijkt immers dat de betonwanden en palen achter het poortgebouw en naast wel degelijk geplaatst werden zonder voorafgaande vergunning.

Deze betonwanden hadden bovendien een hoogte van 3,80 m tot 4,50 m palend aan het naastgelegen appartementsgebouw waardoor dit visueel zeer hinderlijk was temeer meerdere ramen van het appartementsgebouw op deze betonnen constructie uitkeken, zoals dit blijkt uit de fotoreportage van

De incriminatieperiode is tevens bewezen gelet op de vaststellingen van tijdens het plaatsbezoek van 15 maart 2016 en de eigen verklaring van de tweede beklagde dat deze werken aangevat werden in januari 2016 en geduurd hebben tot de datum van de stillegging van de werken. Uit de bekrachtigingsbeslissing van Inspectie RWO van 20 april 2016 blijkt dat de werken mondeling stilgelegd werden door de bevoegde ambtenaar op 13 april 2016.

Op grond van deze vaststellingen staat het naar het oordeel van de rechtbank vast dat deze onvergunde constructie een inbreuk vormt op artikel 4.2.1 VCRO.

De eerste beklaagde vraagt verder in conclusies om te worden vrijgesproken daar het moreel element in haar hoofde niet bewezen zou zijn.

Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Het lijkt geen twijfel dat de vastgestelde overtredingen gepleegd werden in het kader van en voor rekening van de eerste beklaagde. Dit werd trouwens ook zo verklaard door de tweede beklaagde in zijn verhoor van 15 juli 2016. Meer bepaald verklaarde hij dat de eerste beklaagde de eigenares is van de gronden waarop de werken worden uitgevoerd en dat hij de zaakvoerder is van deze vennootschap. Ook de derde beklaagde verklaarde in opdracht van de eerste beklaagde te werken en aannemer verklaarde dat hij uitvoerde wat hem gevraagd werd door de beklaagden. Er werd gekozen voor een exploitatie waarbij het naleven van de bepalingen van de stedenbouwwetgeving geen prioriteit was en waarbij doelbewust werd gehandeld in strijd met deze regelgevingen. Op deze rechtspersoon rust bijgevolg een eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid.

Het staat eveneens vast dat de tweede beklaagde binnen de eerste beklaagde als statutair zaakvoerder verantwoordelijk was en is voor de naleving van de wetgeving gelet op zijn eigen verklaring ter zake. Hij was derhalve bevoegd om de nodige beslissingen te nemen met het oog op de naleving van de wetgeving. Hij handelde hierbij bewust en vrijwillig, dit is wetens en willens. Er is bijgevolg ook hier geen grond voor de toepassing van de strafuitsluitingsgrond zoals bedoeld in art. 5, tweede lid, Strafwetboek en zoals van toepassing op het ogenblik van de feiten.

De rechtbank stelt verder vast dat de door de beklaagden overige of anders geformuleerde argumenten niet ter zake dienend zijn om hogervermelde vaststellingen te ontkrachten.

Samengevat: de tenlastelegging A.1 is ten aanzien van de eerste en de tweede beklaagde bewezen.

Ten aanzien van de derde beklaagde

Namens de derde beklaagde werden geen conclusies genomen. De verdediging van de

derde beklagde pleitte op de terechtzitting van 16 maart 2021 de vrijspraak voor deze feiten daar hij geen niet gelast zou zijn geweest met het uitvoeren van toezicht op de werken.

Dit argument houdt geen steek gelet op de verklaring van de tweede beklagde van 15 juli 2016 dat de derde beklagde de architect was die gelast was mét het toezicht op de werken. Deze verklaring werd ten andere niet tegengesproken door de eigen verklaring van deze beklagde in zijn getypte verklaring zoals gevoegd met stuk 124 van het strafdossier. In dit verhoor verklaarde hij ten andere dat de rechtzetting van de overtreding meermaals is opgenomen in een gewijzigde bouwaanvraag maar steeds geweigerd wordt, waaruit blijkt dat zijn opdracht niet beperkt was tot het opstellen van de plannen, zoals gepleit op de terechtzitting van 16 maart 2021.

– TENLASTELEGGING A.2

Onder deze tenlastelegging worden de eerste en de tweede beklagde als mededaders vervolgd voor het plaatsen van de onder deze tenlastelegging genoemde publiciteitsinrichtingen en borden zonder vergunning. De vervolgde periode betreft de periode van 1 maart 2016 tot en met 1 juli 2017.

Op de terechtzitting van 15 juni 2021 verduidelijkte het openbaar ministerie dat de feiten onder de tenlastelegging A.2 eerste tot en met zevende streepje gekwalificeerd werden als het oprichten van een constructie zonder vergunning hetgeen in de vervolgde periode onder de algemene strafbaarstelling zoals omschreven onder de tenlastelegging A viel. Sinds de inwerkingtreding van de VCRO vielen publiciteitsinrichtingen en uithangborden onder de definitie van een constructie. Gelet op de gegevens van het strafdossier waaronder de vaststellingen van de bouwinspectie zoals gestaafd door het fotodossier, stelt de rechtbank vast dat het inderdaad gaat om constructies met publiciteit en deze constructies vergunningsplichtig waren.

Voor zover de eerste beklagde haar verweer stoelt op artikel 6.2.1.7° VCRO is dit niet dienend nu zij niet vervolgd wordt voor het begaan van een inbreuk op artikel 6.2.1.7° VCRO.

De stelling van de eerste beklagde, daarin gevolgd door de tweede beklagde, dat de vrijspraak voor deze tenlastelegging zich opdringt omdat niet zij maar wel de vereniging van mede-eigenaars de eigenares van de gevels zou zijn en dus verantwoordelijk is voor wat er aangebracht wordt aan deze gevels en de ramen, daarbij verwijzend naar haar stuk A1, kan niet gevolgd worden.

Stuk A1 betreft pagina 8 van “de basisakte” waaruit enkel blijkt dat de gevels en ramen tot de algemeen gemeenschappelijke delen van de groep van gebouwen behoort. De

basisakte heeft betrekking op het beheer van het gebouw en maakt de VME niet tot eigenaar van deze gevels en ramen. Het gegeven dat thans meerdere units in verkocht zijn is tevens niet relevant nu de eerste beklagde in de haar ten laste gelegde periode (1 maart 2016 – 1 juli 2017) wel degelijk eigenares was van deze gebouwen.

Verder blijkt uit de gegevens van het strafdossier dat de tweede beklagde als projectontwikkelaar van de site (en zaakvoerder van de eerste beklagde) wel degelijk gelast werd met het totaalproject van het aanbrengen van publiciteitsinrichtingen op het perceel en ten gevolge daarvan verantwoordelijk was voor het (laten) aanbrengen van deze publiciteit. Bovendien wordt met stuk A.4 zoals voorgelegd door de tweede beklagde aangetoond dat hij in de ten laste gelede periode van 1 maart 2016 tot en met 1 juli 2017 de onderhandelingen met voerde wat betreft deze publiciteitsdragers en de beslissingen ter zake nam.

De rechtbank steunt zich verder op de gegevens van het strafdossier waaruit blijkt dat de geïseerde handelingen voor het eerst werden vastgesteld met een proces-verbaal van 25 april 2018. Toen reeds werd de regularisatie-aanvraag van de gevelreclame met doosletters geweigerd wegens een gebrek aan totaalvisie betreffende het aanbrengen van de uithangborden. Meer bepaald was er een gebrek aan een overkoepelende visie over de zichtbaarheid en visualiteit van alle verschillende activiteiten op de site. Dat bovendien de vergunningverlenende overheid hierover reeds heel wat opmerkingen had gemaakt, blijkt uit de in het strafdossier gevoegde weigeringsbeslissingen van 4 augustus 2016 en 26 januari 2017.

Het zijn deze publiciteitsinrichtingen die door het openbaar ministerie vervolgd worden onder de tenlastelegging A.2 eerste tot en met zevende streepje. De geïseerde publiciteitsinrichtingen maken een ondeelbaar geheel uit op basis waarvan de vervolging is ingesteld zodat artikel 9 van het Vrijstellingsbesluit hierop niet van toepassing is. Meer, publiciteit voor een winkel die zich niet ter plaatse maar ergens in de (nabije of ruime) omgeving bevindt, valt niet onder de vrijstelling voorzien in artikel 9,1° van het voormelde Besluit. Met de term zaakgebonden publiciteit wilde de Vlaamse Regering slechts de term uithangbord aanpassen om een al te letterlijke interpretatie van die term te vermijden, zonder de vrijstelling ook te willen verruimen naar publiciteit die geen betrekking heeft op de activiteiten ter plaatse. De feiten onder de tenlastelegging A.2 zijn dan ook bewezen in hoofde van de eerste en de tweede beklagde.

Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Het lijkt geen twijfel dat de vastgestelde overtredingen gepleegd werden in het kader van en voor rekening van de eerste beklaagde Dit werd trouwens ook zo verklaard door de tweede beklaagde in zijn verhoor van 15 juli 2016. Meer bepaald verklaarde hij dat de eerste beklaagde de eigenares is van de gronden waarop de werken worden uitgevoerd en dat hij de zaakvoerder is van deze vennootschap. Er werd gekozen voor een exploitatie waarbij het naleven van de bepalingen van de stedenbouwwetgeving geen prioriteit was en waarbij doelbewust werd gehandeld in strijd met deze regelgevingen. Op deze rechtspersoon rust bijgevolg een eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid.

Het staat eveneens vast dat de tweede beklaagde binnen de eerste beklaagde als projectontwikkelaar van de betrokken site en als statutair zaakvoerder verantwoordelijk was en is voor de naleving van de wetgeving. Uit de voorliggende stukken waaronder de stukken voorgelegd met farde A door de eerste beklaagde blijkt dat de tweede beklaagde bevoegd was om de nodige beslissingen te nemen met het oog op de naleving van de wetgeving en het bekomen van vergunningen. Hij handelde hierbij bewust en vrijwillig, dit is wetens en willens. Er is bijgevolg ook hier geen grond voor de toepassing van de strafuitsluitingsgrond zoals bedoeld in art. 5, tweede lid, Strafwetboek en zoals van toepassing op het ogenblik van de feiten.

De incriminatieperiode van 1 maart 2016 tot en met 1 juli 2017 waarin de onder het eerste tot en met zevende streepje publiciteitsinrichtingen en borden werden geplaatst komt tevens bewezen voor gelet op de vaststellingen van de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur en gevoegd met stuk 82 (OK 4).

Samengevat: de tenlastelegging A.2 is ten aanzien van de eerste en de tweede beklaagde bewezen.

– TENLASTELEGGING A.3

Ten aanzien van de eerste en de tweede beklaagde

Onder de tenlastelegging A.3 worden de eerste en de tweede beklaagde als mededaders vervolgd voor het plaatsen van zeecontainers en bijhorende terrasaanleg, metalen schermen en andere aanhorigheden en constructies bij de zomerbar op het binnenplein. De ten laste gelegde periode betreft de periode van 13 april 2016 tot en met 10 april 2018.

Gelet op de gegevens van het strafdossier en in het bijzonder gelet op de vaststellingen van de bevoegde controleur zoals weergegeven in OK 3 en de niet-betwisting van deze tenlasteleggingen door de eerste en de tweede beklaagde, zijn de feiten onder deze

tenlastelegging bewezen in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde.

Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Het lijkt geen twijfel dat de vastgestelde overtredingen gepleegd werden in het kader van en voor rekening van de eerste beklaagde. Dit werd trouwens ook zo verklaard door de tweede beklaagde in zijn verhoor van 15 juli 2016. Meer bepaald verklaarde hij dat de eerste beklaagde de eigenares is van de gronden waarop de werken worden uitgevoerd en dat hij de zaakvoerder is van deze vennootschap. Er werd gekozen voor een exploitatie waarbij het naleven van de bepalingen van de stedenbouwwetgeving geen prioriteit was en waarbij doelbewust werd gehandeld in strijd met deze regelgevingen. Op deze rechtspersoon rust bijgevolg een eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid.

Het staat eveneens vast dat de tweede beklaagde binnen de eerste beklaagde als projectontwikkelaar van de betrokken site en als statutair zaakvoerder verantwoordelijk was en is voor de naleving van de wetgeving. Uit de voorliggende stukken waaronder de stukken voorgelegd met farde A door de eerste beklaagde blijkt dat de tweede beklaagde bevoegd was om de nodige beslissingen te nemen met het oog op de naleving van de wetgeving en het bekomen van vergunningen. Hij handelde hierbij bewust en vrijwillig, dit is wetens en willens. Er is bijgevolg ook hier geen grond voor de toepassing van de strafuitsluitingsgrond zoals bedoeld in art. 5, tweede lid, Strafwetboek en zoals van toepassing op het ogenblik van de feiten.

Ten aanzien van de derde beklaagde

De derde beklaagde wordt ook voor deze tenlastelegging als mededader samen met de eerste en de tweede beklaagde vervolgd.

Namens de derde beklaagde werden geen conclusies genomen. De verdediging van de derde beklaagde pleitte op de terechtzitting van 16 maart 2021 de vrijspraak voor deze feiten daar hij niet gelast zou zijn geweest met het uitvoeren van toezicht op de werken.

Dit argument houdt geen steek gelet op de verklaring van de tweede beklaagde van 15 juli 2016 dat de derde beklaagde de architect was die gelast was met het toezicht op de werken. Deze verklaring werd ten andere niet tegengesproken door de eigen verklaring van deze beklaagde in zijn getypte verklaring zoals gevoegd met stuk 178 van het strafdossier (OK3). Ook zijn verklaring dat de containers bedoeld zijn als pop-up is niet relevant nu het plaatsen van deze containers herhaaldelijk opgenomen

werd in vergunningsaanvragen waaruit afgeleid kan worden dat de beklaagden wel degelijk een permanente plaatsing van deze containers voor ogen hadden hetgeen ten andere ook zo is gelet op de vaststellingen van de bevoegde controleur en de bijhorende foto's.

De feiten onder de tenlastelegging A.3 zijn dan ook bewezen in hoofde van deze beklaagde.

TENLASTELEGGING A.4

Onder deze tenlastelegging worden de eerste, de tweede en de derde beklaagde vervolgd voor het aanbrengen van een signalisatiebord parking in in de periode van 1 januari 2017 tot en met 31 maart 2017.

Gelet op de diverse vaststellingen van de bevoegde inspectiediensten en op basis waarvan komt vast te staan dat de aangebrachte signalisatie meer dan een totale oppervlakte van maximaal 4 vierkante meter heeft en derhalve niet onder artikel 9, 1° van het Vrijstellingsbesluit valt, is deze tenlastelegging bewezen in hoofde van de eerste, de tweede en de derde beklaagde.

Wat betreft de toerekening van het misdrijf en artikel 5 Sw. in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde, verwijst de rechtbank naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld onder de tenlasteleggingen A.1, A.2 en A.3.

TENLASTELEGGING B.1

Ten aanzien van de eerste en de tweede beklaagde

Onder deze tenlastelegging worden de eerste en de tweede beklaagde als mededaders vervolgd om de zone van het binnenplein te hebben aangelegd in betonverharding en het binnenplein te hebben ingericht met onvergunde parkeerplaatsen en fietsenstallingen die een vlotte doorgang van de brandweerdiensten verhinderen, te hebben geplaatst.

De ten laste gelegde periode betreft de periode van 1 januari 2016 tot en met 10 april 2018.

De rechtbank acht deze tenlastelegging bewezen in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde.

Ten onrechte argumenteert de eerste beklaagde in conclusies, waarbij de tweede

beklaagde zich aansluit, dat de verharding van het binnenplein wel vergund is ingevolge de vergunning van 9 februari 2012 en de werken ononderbroken in verschillende fases werden verdergezet.

De eerste en de tweede beklagde zien daarbij over het hoofd dat het college van burgemeester en schepenen op 9 februari 2012 een vergunning verleende voor het verharderen van het binnenplein in klinkers terwijl de beklagden het binnenplein aangelegd hebben door middel van waterdoorlatende betonplaten. Het staat derhalve wel degelijk vast dat de eerste en de tweede beklagden de vergunning niet hebben nageleefd.

De eventuele problematiek met de brandweg van [redacted] en eventuele notarisfouten zijn niet van aard om de strafrechtelijke schuld in hoofde van de beklagden op te heffen nu de huidige inrichting van het binnenplein strijdig is met de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP [redacted] waarbij onder meer bepaald wordt dat onbebouwde terreinen (waartoe het binnenplein behoort) voorzien dienen te worden van een kwalitatieve omgevingsaanleg die aansluit bij en geïntegreerd is in de aanleg met de zone voor openbaar groen of de zone voor wandel- en fietsgebied. Het spreekt voor zich dat het voorzien van parkeerplaatsen het autoluwe verblijfskarakter van het plein schaadt. Bovendien dienen volgens het RUP de parkeerplaatsen voorzien te worden in, onder of op gebouwen.

Het is tenslotte net door het functioneel samenbrengen van parkeerplaatsen voor de directeurswoning en fietsenstallingen op het binnenplein dat de brandweer negatief advies verleende voor de aangevraagde inrichting van de binnenplaats: "De parkeerplaatsen voor [redacted] en de inplanting van de fietsenstalling is niet aanvaardbaar. Verder zal het voorzien van parkeerplaatsen voor kort parkeren op het plein leiden tot onveilige situaties". Het spreekt verder voor zich dat de beklagden zich te schikken hebben naar de adviezen van de brandweerdiensten en hun vergunningsaanvragen daaraan dienen aan te passen.

Door dat niet te hebben gedaan, hebben de beklagden zich schuldig gemaakt aan de hen ten laste gelegde feiten onder de tenlastelegging B.1.

De aangebrachte verharding valt verder niet onder de toepassing van artikel 3.1.8° van het Vrijstellingsbesluit nu de verharding van het volledige plein gelet op de voorliggende stukken en zoals gestaafd door de foto's betreffende deze vaststellingen, duidelijk niet valt onder het begrip noodzakelijke toegangen tot en opritten naar het gebouw of de gebouwen. De beklagden kunnen zich derhalve niet zinnig beroepen op vermelde bepalingen van het Vrijstellingsbesluit.

Wat betreft de toerekening van het misdrijf en artikel 5 Sw. in hoofde van de eerste en de tweede beklagde, verwijst de rechtbank naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld onder de tenlasteleggingen A.1, A.2 en A.3.

Ten aanzien van de derde beklagde

Namens de derde beklagde werden geen conclusies genomen. De verdediging van de derde beklagde pleitte op de terechtzitting van 16 maart 2021 de vrijspraak voor deze feiten daar hij niet gelast zou zijn geweest met het uitvoeren van toezicht op de werken.

Dit argument houdt geen steek gelet op de verklaring van de tweede beklagde van 15 juli 2016 dat de derde beklagde de architect was die gelast was met het toezicht op de werken. Deze verklaring werd ten andere niet tegengesproken door de eigen verklaring van deze beklagde in zijn getypte verklaring zoals gevoegd met stuk 178 van het strafdossier (OK3). De feiten onder de tenlastelegging B.1 zijn dan ook bewezen in hoofde van deze beklagde.

- TENLASTELEGGING B.2

Onder deze tenlastelegging worden de eerste, de tweede en de derde beklagde als mededaders vervolgd voor de aanleg van het terrein in een verharding die bestaat uit prefabbetonplaten en gestort beton. De vervolgte periode betreft de periode van 1 januari 2017 tot en met 9 oktober 2017.

De rechtbank acht deze tenlastelegging afdoende bewezen in hoofde van de eerste, de tweede en de derde beklagde en steunt zich daarbij op:

- *de diverse aanmaningen van de Dienst Wegen, Bruggen en Waterlopen waarbij de eerste en de tweede beklagde herhaaldelijk aangemaand werden om een technisch dossier in te dienen en vervolgens aan te passen aan de geformuleerde opmerkingen maar desalniettemin toch overgingen tot uitvoering zonder toestemming;*
- *de vaststellingen van van 9 oktober 2017 waarbij hij vaststelde dat de zone volledig werd aangelegd en afgewerkt en waarbij restzones tussen de prefabplaten en gebouwen of eerder aangelegde verharding aangestort werden met beton en waarbij geen spoor meer was van de aanwezige riolering; dat ook de oude treinsporen die als industrieel erfgoed geïntegreerd zouden worden in de aanleg niet meer aanwezig waren en bomen in de groenzones ontbraken;*
- *de telefonische mededeling van de tweede beklagde aan dat deze aanleg slechts tijdelijk was en met de tijd "wel eens aangepast zou worden aan een goedgekeurd technisch dossier".*

Deze objectieve vaststellingen zoals ondersteund door de voorliggende fotoreportage ontkrachten de stelling van de beklagden dat deze aanleg onder artikel 3.1,8° van het

Vrijstellingbesluit valt.

Wat betreft de toerekening van het misdrijf en artikel 5 Sw. in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde, verwijst de rechtbank naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld onder de tenlasteleggingen A.1, A.2 en A.3.

De toerekening van de bewezen verklaarde tenlasteleggingen tussen de eerste beklaagde als rechtspersoon en de tweede beklaagde als natuurlijke persoon (artikel 5 Sw.)

Op 31 juli 2018 trad de wet van 11 juli 2018 tot wijziging van het Strafwetboek en de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen betreft in werking. Artikel 2 van die wet vervangt artikel 5 van het Strafwetboek. Daarmee werd de decumulregeling van het tweede lid van artikel 5 afgeschaft.

Artikel 5 Strafwetboek bepaalt nu:

Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor de misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, zoals blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Met rechtspersonen worden gelijkgesteld:

- 1° tijdelijke handelsvennootschappen en stille handelsvennootschappen;*
- 2° vennootschappen bedoeld in artikel 2, § 4, tweede lid, van het Wetboek van Vennootschappen, alsook handelsvennootschappen in oprichting;*
- 3° burgerlijke vennootschappen die niet de vorm van een handelsvennootschap hebben aangenomen.*

De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersonen sluit die van de natuurlijke personen, die daders zijn van dezelfde feiten of eraan hebben deelgenomen, niet uit.

Het oude artikel 5 bevatte een strafuitsluitende verschoningsgrond ten gunste van de persoon die de minst zware fout had begaan wanneer het misdrijf niet wetens en willens werd gepleegd.

Gelet op artikel 2 Strafwetboek blijft wat betreft feiten gepleegd vóór 31 juli 2018 de decumulregel van toepassing als meest gunstige toestand voor de beklaagde die de fout niet wetens en willens zou hebben gepleegd en evenmin de 'zwaarste fout' pleegde.

Krachtens het oude artikel 5 Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de

verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

De gepleegde misdrijven hebben een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel of de waarneming van de belangen van de vennootschap of zijn voor haar rekening gepleegd.

Cumulatie in de vervolging van rechtspersonen en natuurlijke personen is mogelijk. Wanneer de geïdentificeerde natuurlijke persoon het misdrijf wetens en willens heeft gepleegd, dan kan hij samen met de rechtspersoon veroordeeld worden (art. 5, tweede lid, Sw.).

Uit het dossier blijkt dat de tweede beklaagde bestuurder is en de beslissingsmacht had in de eerste beklaagde.

Hij pleegde de hierboven bewezen verklaarde misdrijven wetens en willens. Wetens in de zin dat hij kon weten dat hij misdrijven pleegde, en willens, in de zin dat hij zich niet op een rechtvaardigingsgrond kan beroepen. De tweede beklaagde kan dus samen met de rechtspersoon worden vervolgd en veroordeeld.

De gepleegde misdrijven hebben een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel of de waarneming van de belangen van de vennootschap of zijn voor haar rekening gepleegd.

Ook de rechtspersoon is dus strafrechtelijk verantwoordelijk voor de lastens haar hierboven bewezen verklaarde tenlasteleggingen.

VERZWARENDE OMSTANDIGHEID VAN PROFESSIONEEL IN HOOFDE VAN DE EERSTE, DE TWEDE EN DE DERDE BEKLAAGDE

Gelet op de aan het strafdossier gevoegde stukken waaronder het uittreksel van de Kruispuntbank van Ondernemingen waaruit blijkt dat de eerste en de tweede beklaagde activiteiten ontwikkelen inzake de ontwikkeling van bouwprojecten en gelet op de professionele hoedanigheid in hoofde van de derde beklaagde als architect in het project is de verzwarende omstandigheid voor elke bewezen verklaarde tenlastelegging in hoofde van de eerste, de tweede en de derde beklaagde bewezen.”

Het hof treedt deze overwegingen bij en maakt deze tot de zijne.

Het hof voegt daar de volgende overwegingen aan toe, in antwoord op de conclusies van de beklaagden:

- beklaagt er zich in conclusies bij herhaling over dat de eerste rechter niet antwoordde op de argumenten van de beklaagden. De rechter moet de in conclusies aangevoerde middelen van een partij in het kader van zijn (Grond)wettelijke motiveringsplicht beantwoorden, doch moet niet antwoorden op alle argumenten die dat middel ondersteunen. Als de rechter een bepaald middel op gemotiveerde wijze verwerpt, zoals de eerste rechter herhaaldelijk deed, moet hij vervolgens niet nog elk argument beantwoorden dat dit middel ondersteunt.
- Wat betreft de toepassing van artikel 5, tweede lid, (oude) Strafwetboek, stelt het hof vast dat de bewezen misdrijven wetens en willens werden gepleegd, zodat geen toepassing van de strafuitsluitende verschoningsgrond kan worden gemaakt. Wetens en willens is bewust, met kennis van zaken en zonder dwang.

Het feit dat door de beklaagden inspanningen werden geleverd om hinder voor de burens te vermijden, dat vergunningen uiteindelijk werden verkregen of dat een aanvraag tot vergunning lopend is, is zonder relevantie voor de beoordeling van het *wetens en willens*-karakter. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de beklaagden met man en macht zouden geprobeerd hebben verloedering tegen te gaan. Kenschetsend hierbij is de opmerking voor _____ die luidt: *“als zij had moeten wachten op de vergunningen van _____ was er vandaag nog steeds niets”*.

Dat de buurt vroeger verloederd zou zijn geweest, die *“met nul euro overheidsgeld”* werd opgewaarderd tot een voorbeeldsite van ruimtelijke kwaliteit en heropwaardering, waar maandelijks buitenlandse delegaties een bezoek aan brengen, is evenmin een argument met enige relevantie.

De motieven van de eerste rechter over de straftoemeting waaraan _____ zich stoort en die slaan op winstbejag, hebben geen betrekking op de toepassing van de strafuitsluitende verschoningsgrond van de vroegere bepaling.

Ook het overzicht door _____ van pogingen tot overleg en regularisatie weerleggen niet dat de bewezen misdrijven wetens en willens werden gepleegd. Het hof moet evenmin ingaan op alle elementen van de door _____ herhaalde opsomming in conclusies.

Anders dan _____ aanvoert, was er binnen haar structuur onvoldoende aandacht en zorg voor het naleven van de vergunningsplicht en andere stedenbouwkundige verplichtingen, wat een eigen strafrechtelijke fout uitmaakt, zodat de bewezen misdrijven ook aan de rechtspersoon toe te rekenen zijn, net als aan _____ die als natuurlijke persoon voor de rechtspersoon optrad en door wie de rechtspersoon de feiten pleegde.

Dat nu overweegt burgerrechtelijk te vervolgen wegens onzorgvuldig overheidshandelen, doet ook al geen afbreuk aan het bewijs van de telastleggingen en de toerekening ervan aan en heeft geen belang voor de beoordeling door het hof.

- Dat de betonnen panelen (telastlegging A1) zouden zijn uitgevoerd als akoestisch en visueel scherm om het initieel voorziene restaurantgebeuren in het poortgebouw af te schermen van het woongedeelte in het Locomotiefgebouw, doet geen afbreuk aan het feit dat de betonnen panelen en palen zonder de vereiste voorafgaandelijke (stedenbouwkundige) vergunning werden opgericht. De inbreuk werd door de beklaagden ook erkend. Dat de betonwanden en palen intussen werden afgebroken, doet evenmin afbreuk aan het bewijs van de telastlegging A1.
- Wat betreft de telastlegging A2, erkent dat zij de volgende publiciteitsdragers plaatste:
 - o het bord van en de P van parking bovenaan de gevel;
 - o het bord bovenaan de ingang van het winkelcentrum;
 - o de letters angs de
 - o de banners en de spot langs

De overige publiciteitsdragers werden volgens op initiatief van de uitbaters aangebracht, zodat zij volgens haar hiervoor niet kan worden aangesproken.

De publiciteitsdragers die wel plaatste, zijn volgens haar op grond van artikel 9 Vrijstellingenbesluit vrijgesteld van vergunning.

De eerste rechter heeft de argumentatie van de beklaagden oordeelkundig weerlegd (p. 16 beroepen vonnis). De eerste rechter verwees terecht naar de gegevens van het proces-verbaal van 25 april 2019, die bijzondere bewijswaarde hebben, en de weigeringsbeslissingen van 4 augustus 2016 en 26 januari 2017.

Artikel 9, 1°, Vrijstellingenbesluit bepaalt: *“Alleen voor de plaatsing van volgende publiciteitsinrichtingen is geen omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen nodig:*

1° de bevestiging aan een vergund gebouw van niet-lichtgevende zaakgebonden publiciteit, met een totale oppervlakte van maximaal 4 vierkante meter”.

De in de telastlegging A2 geïndiceerde publiciteitsinrichtingen en – borden vallen duidelijk niet onder deze bepaling, zoals ook de eerste rechter oordeelkundig vaststelde. Deze maken immers deel uit van het geheel van het project en er werd geen vergunning voor bekomen. erkent de afwezigheid van vergunning overigens zelf in haar

conclusies waar zij stelt dat *“het maar (was) omdat een visie over de publiciteit en de installatie van lichten vanwege uitbleef, dat deze banners uiteindelijk geplaatst werden in samenspraak met de handelaarsvereniging, op de gemene delen van de* (p. 37, conclusies Bovendien roept zij het bespreken van de schuld aan de telastlegging A2 verzachtende omstandigheden in. Naast het feit dat verzachtende omstandigheden zoals verwoord door betrekking hebben op de straftoemeting, blijkt uit de hierin vermelde omstandigheden en gegevens duidelijk de schuld van erkent in de conclusies (p. 45) *“tot maar liefst drie maal toe in overleg met een aanvraag (te hebben) ingediend om de publiciteit (...) te laten regulariseren”*. Die publiciteit was volgens *“stijlvol en uniform op de banners (...) voorzien en (werd) met een sobere spot verlicht conform de afspraken met de dienst monumentenzorg, de stedenbouwkundige ambtenaar en de verantwoordelijke voor het lichtplan”*. Verder stelt dat het moeilijk was de werkelijke wensen van inzake de publiciteit te ontcijferen en ontstond er pas duidelijkheid sinds er een herstellvordering werd ingeleid, die niet aanvocht maar uitvoerde. Dit bevestigt dat er geen vergunning was, waar deze nochtans verplicht was en dat en hierover beslissingsbevoegdheid en – macht hadden, maar nalieten voorafgaand de vergunning te bekomen. Overigens is de herstellvordering niet volledig uitgevoerd. Er is geen proces-verbaal overeenkomstig artikel 6.3.6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening dat het herstel vaststelt. De door overgelegde processen-verbaal van een gerechtsdeurwaarder zijn geen dergelijke vaststellingen.

De spots maken deel uit van de publiciteitsinrichtingen, zodat het hiervoor inroepen van artikel 7.1 Vrijstellingenbesluit als tijdelijke handeling geen steek houdt.

Het statuut van mede-eigendom dat door wordt aangevoerd, heeft geen belang voor de beoordeling van de telastlegging A2, gezien ongeacht dit statuut de feiten aan toe te rekenen en hen verwijtbaar zijn.

- De verzwarende omstandigheid van artikel 6.2.1, laatste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is gebonden aan de in deze bepaling beschreven hoedanigheid van de plegers van het misdrijf. Deze verzwarende omstandigheid kan niet worden opgeheven, zoals vraagt, omwille van haar constructieve houding en het volgens haar bestaan van verzachtende omstandigheden. Volgens heeft zij als projectontwikkelaar alles in het werk gesteld om in overleg de nodige vergunningen te bekomen. Omwille van de formalistische houding, die volgens een project van dergelijke omvang *“stilaan de das omdoet”*, aangaande de vergunningverlening, moet volgens *“worden vastgesteld dat (zij) om commerciële redenen geen andere optie had dan de commerciële aanduidingen te voorzien, niet alleen voor zichzelf overigens maar ook voor alle andere eigenaars en huurders die in het handelscentrum gevestigd zijn”*.

Hiermee erkent [naam] trouwens dat de vergunningen niet voorhanden waren en dat zij uitvoerder was van de publiciteitsinrichtingen en aldus dader.

- De telastlegging A3 wordt door de beklaagden erkend. Het hof herhaalt te verwijzen naar de overwegingen van de eerste rechter.
- De telastlegging A4 koppelt [naam] aan de argumentatie met betrekking tot de telastlegging A2 en de publiciteitsinrichting. De verwijzing naar het eigendomsstatuut houdt om dezelfde reden als hiervoor geen steek.

Ook de aangevoerde vrijstelling op grond van de artikelen 7.1 en 9 Vrijstellingenbesluit geldt niet, zoals hiervoor uiteengezet.

- De telastlegging B1 slaat op het onvergund aanleggen in betonverharding van de zone van het binnenplein en het inrichten van het binnenplein met onvergunde parkeerplaatsen en het plaatsen van fietsenstallingen, die een vlotte doorgang van de brandweerdiensten verhinderen en dit in de periode van 1 januari 2016 tot en met 10 april 2018.

Wat betreft de telastlegging B1 beroept [naam] zich op een vonnis van 14 juli 2020 van de ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen (stuk B26 bundel [naam] een arrest van 25 oktober 2021 van het hof van beroep te Antwerpen (stuk B27 bundel [naam] en een vonnis van 23 mei 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout (stuk B28 bundel [naam] De bewijzen dat deze stukken kracht van gewijsde hebben werden niet overgelegd.

Het vonnis van 14 juli 2020 betreft een burgerlijk geschil tussen enerzijds [naam] en anderzijds de [naam] en [naam]

In het vonnis werd [naam] in het ongelijk gesteld. Het arrest van 23 mei 2022 wijzigde deze beslissing in het voordeel van [naam]. In het arrest van 23 mei 2022 vatte het hof van beroep te Antwerpen de betwisting tussen de partijen als volgt samen: *“De huidige betwisting tussen de partijen betreft de intekening/vestiging in de door de notariële verkavelingsakte van 5 december 2013 van een brandweg over de terreinen die eigendom zijn van [naam] tussen enerzijds de appartementsgebouwen die door [naam] werden ontwikkeld en gebouwd (in het zogenaamde [naam] en anderzijds het winkelcomplex ingericht door [naam] (in het zogenaamde [naam] de aanwezigheid van die brandweg heeft tot gevolg dat [naam] er niet in slaagt meerdere stedenbouwkundige vergunningen die zij met betrekking tot het winkelcentrum beoogt te verwerven, toegekend (te krijgen)”*. Het hof van beroep te Antwerpen besliste dat [naam] en [naam] niet het bewijs leverden van de conventionele erfdienstbaarheid (brandweg) en dat [naam] niet gehouden is tot de conventionele erfdienstbaarheid (brandweg). [naam] en [naam] werd

verbod opgelegd om nog enige aanvraag in te dienen met vermelding van de brandweg, op straffe van verbeuring van een dwangsom. Verder werd door het hof een deskundige aangesteld om na te gaan of er rechtsmisbruik was door het eenzijdig vestigen van de erfdienstbaarheid (brandweg) en de eventuele schade hierdoor te ramen.

Het vonnis van 23 mei 2022 slaat op een geschil tussen [redacted] en een notaris en zijn notarieel medewerker. De rechtbank stelde vast dat de notaris een fout had begaan door bij het verlijden van de akte van 5 december 2013 buiten de grenzen van de door [redacted] verleende volmacht te treden met betrekking tot de vestiging van de erfdienstbaarheid (brandweg).

Anders dan [redacted] voorhoudt, volgt uit deze rechterlijke beslissingen niet noodzakelijk de vrijspraak voor de telastlegging B1. Deze beslissingen en de mogelijke gevolgen ervan, veranderen immers niets aan de vaststelling dat de beklaagden de bewuste handelingen stelden zonder de nodige vergunning.

De vestiging van de erfdienstbaarheid (brandweg) valt overigens niet samen met de bijzondere voorwaarden die de brandweer stelt. Uit de dossiergegevens blijkt dat niet voldaan werd aan essentiële vereisten van brandveiligheid. Dit vormde grond tot weigeringsbeslissingen, zonder dat verwezen werd naar de bewuste erfdienstbaarheid (brandweg).

Ten onrechte stelt [redacted] dat zij zou kunnen terugvallen op een vergunning van 9 februari 2012 voor de verharding van het binnenplein. Er is een wijzigende vergunning van 10 april 2014 van het college van burgemeester en schepenen van [redacted] waarbij het verval van (delen van) de vergunning van 9 februari 2012 werd vastgesteld, onder meer wat betreft de aanleg van het binnenplein met verharding. Tegen deze wijzigende vergunningsbeslissing heeft [redacted] klaarblijkelijk geen beroep ingesteld en deze is definitief. [redacted] kan niet "terugvallen" op een vervallen, dus niet meer bestaande, vergunning, waaraan trouwens ook niet correct uitvoering werd gegeven.

Dat de vergunning van 9 februari 2012 volledig tegenstrijdig zou zijn met deze van 10 april 2014 en [redacted] *'de illegale erfdienstbaarheid (zou) laten prevaleren (hebben) bij de beoordeling van elke aanvraag van [redacted], is niet aangetoond en vooral doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat de handelingen zonder vergunning gesteld werden. Ook de omstandige historiek van vergunningen, weigeringsbeslissingen en aanvragen die [redacted] in conclusies geeft omtrent de site, brengt geen verandering aan deze vaststelling (p. 59-81 conclusies [redacted] en is niet relevant voor de beoordeling van de schuld. Evenmin is van belang dat [redacted] onzorgvuldig zou zijn opgetreden. De voorgehouden goede wil van [redacted] de ontstaansgeschiedenis van de site en het met [redacted] doorlopen traject, zijn*

evenmin relevante criteria voor de beoordeling van de strafrechtelijke schuld aan de concrete telastlegging B1.

- De verharding van het plein kan helemaal niet als een noodzakelijke toegang in de zin van artikel 3.1, 8°, Vrijstellingenbesluit worden beschouwd. Het volledig verharde binnenplein is geen strikt noodzakelijke toegang tot en oprit naar het gebouw of de gebouwen. Voor de inrichting ervan geldt zonder twijfel de vergunningsplicht. De koppeling die doet met de evacuatiewegen snijdt geen hout. Dat nog geen enkele bestuurlijke maatregel werd genomen over het niet bestaan van brandwegen, doet hier niets aan af. Niets belette de eerste rechter en niets belet nu het hof, uit de dossiergegevens, met inbegrip van de foto's, vast te stellen dat het verharde binnenplein geen uitvoering van strikt noodzakelijke toegang tot en oprit naar het gebouw of de gebouwen vormt. Deze vaststellingen zijn niet *"pijnlijk tegenstrijdig"*, zoals in conclusies aanvoert. De vermeende tegenstrijdigheid tussen enerzijds de noodzaak aan het bestaan van evacuatiewegen in het kader van de brandpreventie en anderzijds de verharding van het binnenplein als een verzameling van evacuatiewegen, werd door zelf geconstrueerd en houdt geen steek. De vaststellingen in de processen-verbaal van de bevoegde opsporingsambtenaren hebben trouwens bijzondere bewijswaarde, zoals reeds gesteld.
- De telastlegging B2 slaat op het zonder vergunning aanleggen van het terrein in een verharding bestaande uit prefabbetonplaten en gestort beton en dit in de periode van 1 januari 2017 tot en met 9 oktober 2017.

stelde in conclusies uitdrukkelijk dat de verharding tijdelijk is, gezien deze bestaat uit wegneembare betonplaten en gras, waar het alternatief volgens haar was een na de saneringswerken omgewoelde grond. Het gaat om een voorlopige aanleg in betondallen (p. 84 conclusies In het daarop volgende omstandige overzicht, waarin haar eigen constructieve houding roemt en het moeizame technische proces als verzachtende omstandigheid inroept, wordt erkend dat er geen vergunning was voor deze inrichting. schrijft: *"In tussentijd mag het nog steeds niet worden aangelegd."* (randnummer 104 in fine, p. 91 conclusies heeft niettemin het plein ingericht en aangelegd. Dat deze aanleg tijdelijk zou zijn, doet niets af aan de vergunningsplicht.

Evenmin is de aanleg te beschouwen als een strikt noodzakelijke toegang overeenkomstig artikel 3.1, 8°, Vrijstellingenbesluit. Dit volgt uit de dossiergegevens, met inbegrip van de foto's. De foto die zelf opnam in haar conclusies voor het hof (p. 87) illustreert zeer duidelijk dat van een strikt noodzakelijke toegang tot en oprit naar het gebouw of de gebouwen geen sprake is. Het plein is immens groot, vormt een geheel en is geen strikt noodzakelijke toegang of oprit, maar heeft de functie van een plein.

De "ruim 10 bladzijden (die (toe)voegde in haar conclusies (voor de eerste rechter" en die de eerste rechter niet zou beantwoord hebben, zijn niet relevant voor de beoordeling van de schuld en behoeften dus geen antwoord. Ze vormen een omstandig overzicht van de uitgevoerde studies en onderhandelingen met de technische dienst. Dat er enkel sprake is van studies en onderhandelingen, bevestigt dat er geen vergunning voor de aanleg voorhanden was. Dit vindt ook bevestiging in het feit dat er sinds 15 juli 2022 wel een vergunning zou zijn voor de inrichting van het plein, waarvan de geviseerde aanleg overigens geen uitvoering vormt, gezien aanpassingswerken moeten gebeuren. Hieromtrent stelt dat "er op heden (uiteraard) "nog niets te merken (is) van de aanpassingen", eerst moeten de in de veraanuning opgelegde onderzoeken en studies nog gebeuren vooraleer het door goed te keuren aanbestedingsdossier kan worden opgemaakt". nerkt overigens op dat "de in de vergunning voorziene termijn voor onderzoek wel onrealistisch (is)" (p. 83 conclusies

- De telastlegging B3 heeft betrekking op het zonder vergunning plaatsen van een betonnen funderingsvloer achter het poortgebouw en plaatsing ervan naast het en dit in de periode van 1 januari 2016 tot en met april 2016.

Deze feiten zijn bewezen op grond van de vaststellingen van de bevoegde opsporingsambtenaren. Deze vaststellingen hebben trouwens bijzondere bewijswaarde, herhaalt het hof, die ook geldt voor de vaststellingen van de hiervoor besproken telastleggingen. Het bewijs van het tegendeel van de vaststellingen wordt door de beklaagden niet geleverd. De omstandige uitleg die in haar conclusies voor het hof (p. 97-101) doet bevestigt dat er geen vergunning voorhanden was voor deze constructies. Een latere vergunning doet hier geen afbreuk aan. De besprekingen met de omwonenden of bewoners en de daaruit voortvloeiende frustraties bij doen er evenmin afbreuk aan.

- voert aan dat hij als architect geen toezichtsovername had inzake de werken waarvoor hij vervolgd is. Deze werken zijn omgevingsaanleg volgens hem en hebben niets te maken met de eigenlijke bouwwerken, die steeds onder toezicht van een architect moeten worden uitgevoerd.

was echter de architect voor het gehele project, zoals hij ook verklaarde op 15 juli 2016. Het is niet aannemelijk dat hij niet betrokken werd bij deze werken, te meer gezien de besproken omstandigheden waarin deze tot stand kwamen en waarbij hij nauw betrokken was. Dat hem bij zijn verhoor niet specifiek werd gevraagd of hij bij de bewuste werken betrokken was, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij de architect voor het geheel was. Hij heeft zelf ook geen enkel voorbehoud geformuleerd of aangeduid dat bepaalde werken, die hem nochtans duidelijk bekend waren, niet onder zijn toezicht gebeurden. Waar het indienen van regularisatieaanvragen op zich niet zijn betrokkenheid bewijst bij de betrokken te regulariseren werken, heeft hij

nochtans ook op dat moment op geen enkele wijze te kennen gegeven bij deze werken oorspronkelijk niet te zijn betrokken. Dat de andere beklaagden in hun conclusies geen aandacht besteden aan de rol van de architect, brengt niet mee dat de feiten voor hem dan ook niet bewezen zijn. Dat de werken niet vermeld stonden in zijn opdrachtomschrijving, doet er geen afbreuk aan dat hij in de feiten met zekerheid toezicht had over het gehele project.

5. Tot 30 juli 2018 luidde artikel 5, tweede lid, Strafwetboek als volgt: *“Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.”*

Artikel 2 van de wet van 11 juli 2018 tot wijziging van het Strafwetboek en de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen betreft, die in werking trad op 30 juli 2018, vervangt artikel 5 Strafwetboek door de volgende bepaling:

“Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor de misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, zoals blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Met rechtspersonen worden gelijkgesteld:

1° tijdelijke handelsvennootschappen en stille handelsvennootschappen;

2° vennootschappen bedoeld in artikel 2, § 4, tweede lid, van het Wetboek van Vennootschappen, alsook handelsvennootschappen in oprichting;

3° burgerlijke vennootschappen die niet de vorm van een handelsvennootschap hebben aangenomen.

De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersonen sluit die van de natuurlijke personen, die daders zijn van dezelfde feiten of eraan hebben deelgenomen, niet uit.”

Gezien de strafuitsluitingsgrond die vervat was in het vroegere tweede lid van artikel 5 Strafwetboek op grond van de nieuwe wet niet langer van toepassing is op de datum van dit arrest, doch wel nog gold op het ogenblik van de feiten van de respectief voor elke beklaagde bewezen telastleggingen die zich voor 31 juli 2018 situeerden, past het hof, voor zover van toepassing, artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek toe.

Overeenkomstig artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon

verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

Gezien de bewezen feiten met opzet, dit is wetens en willens werden gepleegd, is er geen grond voor toepassing van de decumul van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid tussen de rechtspersoon en de natuurlijke personen door wiens optreden de rechtspersoon handelde.

De stelling van [redacted] dat hij als natuurlijk persoon onmogelijk de feiten zou hebben kunnen gepleegd, steunt op een onjuiste rechtsopvatting. [redacted] is de gedelegeerd bestuurder en nam binnen de rechtspersoon alle beslissingen inzake de stedenbouwkundige handelingen. Hij had er zeggenschap over en handelde er ook concreet naar. Dat de vergunningen niet aan hem als natuurlijke persoon werden toegekend maar aan de rechtspersoon, doet niets af aan zijn concrete deelneming als (mede)dader. Bovendien slaan de telastleggingen precies op handelen zonder vergunning. De misdrijven van de op hem betrokken telastleggingen vereisen enkel (algemeen) opzet als moreel element en geen bijzonder opzet. Dat [redacted] niet louter uit winstbejag en met het oog op economisch voordeel zou hebben gehandeld, heeft geen enkele relevantie voor de beoordeling van zijn schuld aan deze misdrijven en dit geldt ook voor [redacted]. Ook het feit dat [redacted] en [redacted] van [redacted] geen antwoord zouden hebben gekregen op een, recent, voorstel tot tegensprekelijke vaststelling, heeft geen enkele relevantie voor de beoordeling van de schuld. Ook zijn voorgehouden goede wil, handelen in eer en geweten of goede trouw zijn geen relevant elementen voor de beoordeling van de schuld, zoals ze dat ook niet zijn wat betreft [redacted].

6. De feiten van de telastleggingen A1, A2, A3, A4, B1, B2 en B3 zijn voor de beklaagden [redacted] en [redacted] telkens de uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat het hof voor deze misdrijven samen overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek een straf oplegt. Hetzelfde geldt voor [redacted] wat betreft de telastleggingen A1, A3, A4, B1, B2 en B3.

De misdrijven zijn door artikel 6.2.1, eerste lid, 1°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening in beginsel strafbaar gesteld met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met een van deze straffen alleen. Gezien de beklaagden de misdrijven echter pleegden als instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden, bij de uitoefening van hun beroep, zijn de minimumstraffen echter op grond van het laatste lid van de voormelde bepaling een

gevangenisstraf van vijftien dagen en een geldboete van 2.000 euro, of een van die straffen alleen. is een vastgoedprojectontwikkelaar en is haar gedelegeerd bestuurder, die alle beslissingen binnen de rechtspersoon nam.

voerde met zijn projectontwikkelingsbedrijf een projectontwikkeling uit in de voor belangrijke oude industriële site van prijst zichzelf in conclusies onder meer als "succesvol ondernemer" en "integer projectontwikkelaar". Bij de bewezen misdrijven valt vooral op dat hij eigenzinnig en wars van vergunningsverplichtingen en stedenbouwkundige regels is te werk gegaan. Bij het herhaalde geklaag over de onduidelijke houding van zetten de beklaagden de zaken op hun kop. Het is immers vanzelfsprekend dat constructies maar mogen worden opgericht en stedenbouwkundige handelingen maar mogen gesteld worden nadat vergunning is bekomen. Dit geldt ook voor wijzigingen, zelfs al zijn die bij een project van dergelijke omvang niet ongebruikelijk. Het zijn de beklaagden die in eigen belang bewust kozen voor de drastische weg vooruit door stedenbouwkundige handelingen zonder vergunning te stellen en de oorzaak ligt niet bij die er zou voor gekozen hebben om alle aanvragen voor wijzigingen te bundelen in een grote aanvraag, zoals de beklaagde aanvoerde (p. 6 conclusies

Waar de beklaagden en zich buitenmatig storen aan de door de eerste rechter gebruikte straftoemotieven inzake winstbejag en economisch voordeel, kan er nochtans niet aan voorbij gegaan worden dat de misdrijven wel degelijk een economisch motief hadden. De beklaagden drukten bij de bewezen misdrijven hun eigen zin en werkwijze door, zonder vergunning om het project volgens hun inzichten te kunnen realiseren en winst te maken. Een effectieve geldboete is dan ook noodzakelijk en meest passend als bestraffing voor en om deze beklaagden in de toekomst te doen afzien van een economische afweging bij het plegen van dergelijke misdrijven. Deze geldboetes moeten voldoende hoog zijn om het economisch voordeel bij het plegen van stedenbouwkundige misdrijven en het creëren van gedane zaken te neutraliseren en zelfs te penalisieren. Hierbij houdt het hof noodzakelijk rekening met de financiële draagkracht van de beklaagden en gelet op de omvang van het project. Een te lage geldboete dreigt immers een aansporing te zijn om in de toekomst opnieuw voor stedenbouwkundige misdrijven te kiezen om moeilijke, omvangrijke projecten te finaliseren. Terecht verwees de eerste rechter ook naar de lange duur en de vele kansen die de beklaagden kregen om de verschillende inbreuken te regulariseren.

De veroordeling tot een geldboete zal de beklaagden en niet op disproportionele wijze sociaal declasseren, noch hun sociale reclassering verhinderen. Het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling is niet passend als maatschappelijke reactie op de bewezen misdrijven. Het zou het gevoel van straffeloosheid dat de beklaagden lijken te hebben omwille van hun ruim opgesomde verdiensten en het voorgehouden sociale belang van het project, enkel versterken. Dat de

beklaagde met zijn vennootschappen reeds veel gerenommeerde projecten op zijn naam heeft staan, zoals de site de de hij het maatschappelijk aspect bij zijn projecten niet uit het oog verliest, hij zich als betrouwbaar erkend ziet bij lokale overheden, hij naast projectontwikkeling ook betrokken was bij culturele en sportevenementen en hij ook een restaurant uitbaat, brengt niet mee dat hem de opschorting moet verleend worden. Overigens werd al eerder veroordeeld voor stedenbouwkundige inbreuken en werd hij ook al schuldig bevonden aan sociaalrechtelijke misdrijven. De opschorting die hem daarvoor op 20 juni 2017 werd verleend, zette hem niet aan tot strikte naleving van de stedenbouwkundige regels. Daarnaast werd de beklaagde vele malen veroordeeld voor verkeersgebonden inbreuken, wat zijn lak aan regels die een sociale ordening beogen bevestigt. Een effectieve geldboete doet de beklaagde op passende wijze ondervinden dat hij door het negeren van wettelijk opgelegde geboden en verboden niet alles zo maar naar zijn hand kan zetten.

Ook voor is het niet passend de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te gelasten louter omwille van de voorgehouden eigen constructieve houding en de niet bewezen moeilijke houding van de vergunningverlenende overheid. Een opschorting zou bij deze beklaagde ook een gevoel van straffeloosheid teweeg brengen. Bovendien zal de opgelegde geldboete deze beklaagde niet op disproportionele wijze sociaal declasseren of haar reclassering belemmeren.

Het hof moet ook oog hebben voor de noodzaak tot maatschappelijke vergelding. De bewezen misdrijven veroorzaakten een belangrijke kost voor de samenleving in de opvolging door de bestuurlijke overheden en het optreden van politie en gerecht.

Zoals vermeld zijn de geldboeten noodzakelijk effectief op te leggen om voldoende afschrikkend en ontradend te zijn, gezien de economische context en afwegingsmogelijkheden. Er is geen grond tot het verlenen van uitstel van tenuitvoerlegging van, zelfs een deel van, de opgelegde geldboeten.

Er is geen overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken en dit wordt ook niet concreet aangevoerd. Het opsporingsonderzoek en de vervolging kende een normaal verloop in de tijd. Hierbij moet rekening worden gehouden met de vele kansen tot regularisatie die de beklaagden werden geboden. Voor een eenvoudige schuldigverklaring, zoals door Hans De Neef gevraagd werd zonder de overschrijding van de redelijke termijn in te roepen, laat staan te concretiseren, is geen wettelijke grond en daarvan kan dan ook geen sprake zijn.

De met eenheid van opzet gepleegde misdrijven situeren zich voor de beklaagden en deels na 31 december 2016, zodat het hof elke geldboete verhoogt met 70 deciemmen. De voor hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet hem in voldoende mate aan tot betaling van de geldboete.

Wat betreft de beklaagde stelt het hof vast dat deze zich als professioneel te snel liet sturen door de daadrift van en Anderzijds houdt het hof in zijn voordeel rekening met de sterk sturende houding van deze beklaagden en dat de misdrijven vooral deze laatsten tot voordeel moesten strekken. werd in zijn lange loopbaan als architect nog niet eerder schuldig bevonden aan stedenbouwkundige misdrijven. Zijn strafregister maakt enkel melding van twee verkeersgebonden veroordelingen. Overeenkomstig artikel 3, eerste lid, Probaticwet, kan de opschorting, met instemming van de verdachte, door de vonnisgerechten met uitzondering van de hoven van assisen worden gelast ten voordele van de beklaagde die nog niet is veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Strafwetboek, indien het feit niet van die aard schijnt te zijn dat het gestraft moet worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf en de tenlastelegging bewezen is verklaard. Deze wettelijke voorwaarden zijn vervuld voor Een veroordeling zou voor deze beklaagde een sociaal declasserend effect kunnen hebben, wat niet in verhouding staat met zijn rol bij de feiten. Aldus gaat het hof in op zijn vraag tot het gelasten van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling. Een proeftermijn van drie jaar biedt voldoende garanties om hem aan te zetten tot een voortaan solidere onafhankelijkheid als architect tegenover al te daadkrachtige opdrachtgevers en bouwheren.

7. De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door voor hen bewezen verklaarde telastleggingen, die hen gemeen zijn.

Als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf zijn de beklaagden en elk gehouden tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot telkens 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 52,42 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten met 10 %.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de

juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagden ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die sinds 1 oktober 2022 na indexatie 24 euro bedraagt.

8.1 Het hof verwijst naar de overwegingen over de herstellvorderingen onder titel D. De herstellvorderingen van het beroepen vonnis (p. 25-29) en maakt deze tot de zijne.

De gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur van _____ maakte drie herstellvorderingen aanhangig, namelijk een op 8 juli 2019 en twee op 20 mei 2019. Deze herstellvorderingen zijn elk vergezeld van positief advies van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering zoals de eerste rechter vaststelde. De herstellvorderingen zijn ook overgeschreven in het bevoegde kantoor Rechtszekerheid, zodat aan deze ontvankelijkheidsvereiste is voldaan.

8.2 Artikel 6.3.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt:

“Naast de straf beveelt de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;

2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;

3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

Voor de diverse onderdelen van eenzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen gecombineerd worden, bevolen volgens de rangorde, vermeld in het eerste lid. Het bevolen herstel dekt steeds de volledige illegaliteit ter plaatse, ook al werd die mee veroorzaakt door stedenbouwkundige misdrijven of inbreuken die niet bij de rechter aanhangig zijn.”

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het hof beoordeelt niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel.

Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel er toe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften het

herstel in de oorspronkelijke toestand steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), moet de rechter nagaan of de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

De rangorde van de te bevelen herstelmaatregelen in artikel 6.3.1, § 1, eerste lid, 1°, 2° en 3°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel.

In beide gevallen blijft de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkenen meebrengt. De concrete vaststelling dat de gevolgen van het misdrijf kennelijk niet verenigbaar zijn met een goede ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden.

8.3 De eiser in herstel lichtte in conclusies voor het hof toe dat de herstellvordering voor de telastleggingen A1, A3, A4, B1 en B3 door herstel zonder voorwerp is wat betreft de afbraak van de resterende betonwanden, palen en betonnen funderingsvloer achter het poortgebouw en naast het

Wat betreft de telastlegging B2 is de herstellvordering door herstel zonder voorwerp wat betreft de banier op het fronton van het middenrisaliet en het aspect "mobiel voertuig met enkelzijdig publiciteitspaneel langsheen Met betrekking tot de banier op het fronton stelde de eerste rechter al vast dat de herstellvordering nummer 2 zonder voorwerp is.

De eiser in herstel vordert nog de overige herstelmaatregelen voorzien in de oorspronkelijke herstellvorderingen.

De herstelmaatregelen zijn voldoende gemotiveerd in functie van een goede ruimtelijke ordening. De herstellvorderingen zijn niet gebaseerd op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die onredelijk is en leidt er niet toe dat een herstel zou worden opgelegd dat onevenredige lasten voor de beklagden tot gevolg zou hebben.

Anders dan de beklaagden en aanvoeren, volgt uit de overgelegde gerechtsdeurwaardersexploten niet de uitvoering van het herstel wat betreft

Er is geen proces-verbaal overeenkomstig artikel 6.3.6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Artikel 6.3.6, § 1, laatste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat, behoudens het bewijs van het tegendeel, alleen het proces-verbaal van vaststelling als bewijs van het herstel van de datum van herstel geldt. De processen-verbaal van de gerechtsdeurwaarder leveren niet dat tegenbewijs. De gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft ook voor het hof niet verklaard dat dit herstel werd uitgevoerd. De aangevoerde twijfel levert evenmin het bewijs van het tegendeel. Weliswaar is er voor dit aspect inmiddels een vergunning, doch hieraan werd nog geen uitvoering gegeven.

De resterende herstelmaatregelen moeten aldus nog bevolen worden.

8.4 Gelet op het talmen van de beklaagden in het verleden om tot het volledig herstel over te gaan en het voortduren van de inbreuken, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de veroordeelden om nu effectief zelf tot herstel over te gaan of over te laten gaan. Een vrijwillige uitvoering van de opgelegde herstelmaatregelen verdient vanuit het oogpunt van het algemeen belang de voorkeur, gezien een ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregelen kosten voor de gemeenschap veroorzaakt, waarbij er geen enkele zekerheid bestaat over de recuperatie van deze kosten.

De beklaagden krijgen een hersteltermijn vooraleer de dwangsom verbeurt, terwijl de hersteltermijn pas loopt vanaf het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds vrijwillig konden overgaan tot het volledig herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de gezien de aard en omvang van de werken voldoende ruime termijn welke hen hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna zij pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

Het bedrag van de dwangsom per dag dat na het in kracht van gewijsde gaan van het arrest en na het verlopen van de hersteltermijn geen gevolg wordt gegeven aan het opgelegde herstel, moet voldoende hoog zijn om de beklaagden aan te zetten tot vrijwillig herstel.

Er is geen grond om een maximum voor de te verbeuren dwangsom te bepalen, gezien dit *in casu* de effectiviteit van de dwang die moet uitgaan van een dwangsom zou beperken, wat nodeloze uitvoeringskosten voor de gemeenschap zou veroorzaken.

8.5 is veroordeeld voor de telastleggingen A1, A3, A4, B1, B2 en B3 en is aldus ook gehouden tot het herstel volgens de herstellvorderingen nummers 1 en 3, zoals vermeld in het dictum.

9. De eerste rechter hield terecht de burgerlijke belangen aan.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 4.2.1, 9°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,
- 211 en 211*bis*, Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 1 en 3, eerste lid, Probatiewet.

Beslissing van het hof:

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen;

bevestigt het beroepen vonnis eveneens in de beslissingen over de herstellvorderingen, met echter de volgende wijzigingen:

- Herstellvordering nr. 1:
 - o stelt vast dat randnummer 1 met betrekking tot de betonwanden, palen en betonnen funderingsvloer achter het en naast het zonder voorwerp is;
 - o zegt dat de termijn van zes maanden voor uitvoering van het herstel begint te lopen vanaf de dag dat dit arrest in kracht van gewijsde is;
- Herstellvordering nr. 2:
 - o stelt vast het aspect "mobiel voertuig met enkelzijdig publiciteitspaneel langsheen kant zonder voorwerp is;
 - o zegt dat de termijn van drie maanden voor uitvoering van het herstel begint te lopen vanaf de dag dat dit arrest in kracht van gewijsde is;
- Herstellvordering nr. 3:

- zegt dat de termijn van zes maanden voor uitvoering van het herstel begint te lopen vanaf de dag dat dit arrest in kracht van gewijsde is;

wijzigt het beroepen vonnis voor zover bestreden voor het overige **als volgt**:

op strafgebied:

veroordeelt de beklaagde voor de bewezen telastleggingen A1, A2, A3, A4, B1, B2 en B3 samen tot een geldboete van 25.000 euro, verhoogd met 70 deciemmen tot 200.000 euro;

veroordeelt de beklaagde voor de bewezen telastleggingen A1, A2, A3, A4, B1, B2 en B3 samen tot een geldboete van 15.000 euro, verhoogd met 70 deciemmen tot 120.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

gelast voor de beklaagde voor de bewezen telastleggingen A1, A3, A4, B1, B2 en B3 voor een termijn van drie jaar de gewone opschorting van de uitspraak van de veroordeling;

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemmen en zo gebracht op telkens 200 euro te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van een bedrag van 52,42 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van een bijdrage van 24 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 362,64 euro in eerste aanleg en 383,31 euro in beroep;

|

Kosten eerste aanleg: **€ 362,64**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 117,00
Afschriften akten HB:	€ 15,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 105,00
Dagv.	€ 27,56
Dagv.	€ 27,72
Dagv.	€ 28,62
Dagv. eiser tot herstel:	€ 27,56

€ 348,46

+ 10 % : € 34,85

Totaal : **€ 383,31**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer,
samengesteld uit raadsheer als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren,

en in openbare rechtszitting van **13 januari**

2023 uitgesproken door wnd. kamervoorzitter
advocaat-generaal, met bijstand van griffier

in aanwezigheid van